

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐχίας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσύμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

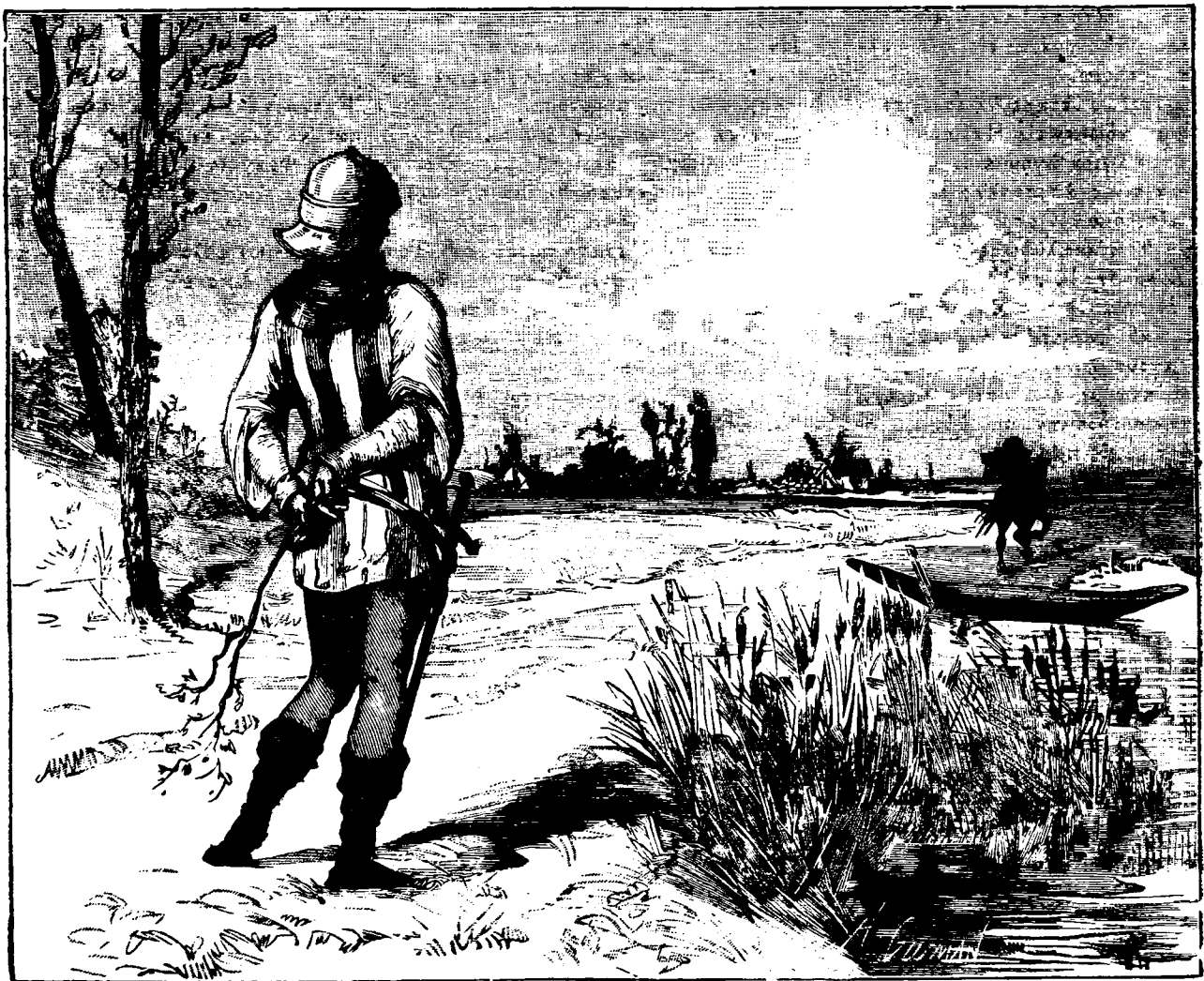
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, μετὰ εἰκόνας, (συνέχ.), μυθιστ. Ε. DUBREUIL, μετὰφρ. Σ. Τ. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμά, (συνέχ.), μετὰφρ. Δουλ — ΝΥΞ ΕΥΘΥΜΟΣ, ἐκ τῶν τοῦ Guy de Maupassant. — Η ΑΡΚΤΟΣ, ἐκ τῶν τοῦ Ρώσου κόμητος Sollohou, συνέγεια.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προκληρωτῆ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ὁ κατάσκοπος ἠκολούθει πάσας τὰς κινήσεις αὐτοῦ. (σελ. 194).

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΥΒΡΕΥΙΛ

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Μετὰ τινα στιγμὴν σιωπῆς, στραφεῖσα πρὸς τὸν μοναχόν·

— Δὲν εἶνε, πιστεύω, ὑπερῆγρος, εἶπεν, ὁ ἡγούμενος τῆς μονῆς ταύτης;

— Εἶθε νὰ ζήσῃ πολλὰ ἔτη ἀκόμη, Μεγαλειοτάτη, διότι εἶνε ἐλεήμων.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἐμειδίασεν.

— Ὅπωςδὴποτε, εἶπεν, ὅταν ὁ Θεὸς καλέσῃ αὐτὸν καὶ ἡ θέσις του κενωθῇ, ἀν κατὰ τύχην δὲν εἶμαι ἐνταῦθα, νὰ ἔλθῃς, ὅπου καὶ ἂν ᾦμαι, νὰ μ' εὕρῃς, ἀδελφέ μου... θὰ συζητήσωμεν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου.

Ὁ Μακκράφτ ἠγέρθη.

— Ἄ!... μίαν λέξιν ἀκόμη, ἐπανάλαβεν ἡ βασίλισσα. Μὴ πως ἡμάρτησα πρὸς τὸν Θεόν, ζητήσασα νὰ ἐκδικηθῶ ἐκείνον, ὁ ὁποῖος τοσοῦτον καίριως μὲ προσέβλεπεν;

— Νχι μὲν τὸ Εὐαγγέλιον μὲς διδάσκει ὅτι ἡ ἐκδίκησις εἶνε ἀσύγγνωστον ἔγκλημα, ἀλλὰ...

— Ἀλλὰ;...

— Ἄλλ' ὑπάρχουσι περιστάσεις, ὅσον ἀφορᾷ μόνον τοὺς βασιλεῖς, τοὺς ὁποίους ὁ Θεὸς ἔθεσεν ὑπεράνω τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, καθ' ὅς ἡ θεία χάρις αὐτοῦ δύναται νὰ παρίδῃ τὸ ἔγκλημα τοῦτο καὶ νὰ συχωρήσῃ τὸν διαπράξαντα αὐτό.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἀνέπνευσεν.

Εἶτα δέ, χαιρετίσασα αὐτὸν διὰ φιλικού μαιδιάματος.

— Νὰ ἔρχεσαι, ἀδελφέ μου, εἶπε, νὰ ἔρχεσαι ἀμέσως ὅταν σὰς προσκαλῶ.

— Ἐὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας τὴν ὕμετέραν Μεγαλειότητα διὰ τὴν εὖνοιαν, μὲ τὴν ὁποίαν μὲ περιβάλλει, ἀπήντησεν ὁ Μαλκράφτ ὑποκλίνας.

Καί, ταῦτα εἰπὼν, ἐξῆλθεν.

— Ἡ Ἰσαβέλλα εἶνε κακοῦργος γυνή! εἶπεν εἰσελθὼν εἰς τὸ κελλίον του. Ἄλλ' εὐτυχῶς ἀπεδιώξα πάντα κίνδυνον... Ἄς στείλῃ τῶρα ὅσους θέλει ἐκ τῶν ἀνθρώπων τῆς εἰς Παρισίους διὰ νὰ τοὺς συλλάβουν.

Ὁ Μαλκράφτ ἐπὶ τινὰς κατὰ συνέθειαν ἡμέρας δὲν ἐξῆλθε καθόλου τῆς μονῆς, ἵνα μὴ διεγείρῃ ὑπονοίας. Οὐχ ἤττον καθ' ἑκάστην, ἀνθρωπὸς τις, ἀφωσιωμένος αὐτῷ, δὲν εἶχεν εὐεργετήσῃ, μετέβαινεν εἰς Λανζαί καὶ ἐπληροφορεῖτο περὶ τῆς ὑγείας τοῦ Ὀλιβιέρου, ἥτις ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐβαινεν ἐπὶ τὰ βελτιῶ.

— Ὅταν ἐντελῶς θεραπευθῇ, ἐσκέπτετο ὁ μοναχὸς, θὰ μεταβῶμεν εἰς Παρισίους. Θὰ παρακαλέσω τὸν ἅγιον ἡγούμενον νὰ μ' ἐπιφορτίσῃ διὰ τινος ἀποστολῆς εἴτε διὰ τὸν βασιλέα εἴτε διὰ τὸν στρατάρχην, καὶ τέλος τάντων θ' ἀνακαλύψωμεν τὸ καταφύγιον τῆς Ζολάνδης! . . .

Ἦπῃρξεν ἐν τῇ μονῇ τῶν Μαρμουτιέρων συνήθειά τις, καθ' ἣν ὤφειλεν ἐναλλάξ μοναχὸς τις ν' ἀγρυπνῆ νυχθήμερα ἐντὸς τοῦ παρεκκλησίου τῆς μονῆς, ὅπως παρέχῃ προθύμως τὴν συνδρομὴν τοῦ ὑψηλοῦ ἐπαγγέλματος του εἰς πᾶσαν τυχὸν ζητούμενην βοήθειαν.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἀπὸ τῆς μετὰ τῆς Ἰσαβέλλας συνεντεύξεώς του, ἦλθεν ἡ σειρά τοῦ Μαλκράφτ.

Ὅθεν, ἐνῶ ἐκάθητο ἐν τῇ θέσει του βεβουλισμένος εἰς τὰς σκέψεις αὐτοῦ, ἠσθάνθη ἐλαφρὸν κτύπημα ἐπὶ τῶν ὤμων του.

Ὁ Μαλκράφτ ἐστράφη πάραυτα καὶ εἶδε τὸν ἀδελφὸν Ἰουστινιανόν.

— Συγγνώμην, ἀδελφέ Θεοδῆμ, εἶπεν, ἂν διετάραξα τὴν ἡσυχίαν σου. Ἄλλὰ μία ψυχὴ πνέει τὰ λοιπὰ ἐδῶ πλησίον καὶ ἦλθον νὰ ζητήσωσι τὴν βοήθειάν σου.

Ὁ Μαλκράφτ ἠγέρθη.

— Ποῦ πρέπει νὰ μεταβῶ; εἶπεν.

— Εἰς τὸ μέγαρον τοῦ ἀρχοντος Δὲ Ζιάκ, ἀδελφέ μου.

Ὁ Μαλκράφτ ἀνεσκήρτησεν.

— Μήπως ὁ κύριος οὗτος διῆλθε τὴν νύκτα ἐν ὀργίσις; . . .

— Ὅχι αὐτός, ἀλλ' εἰς ἐκ τῶν ἀνθρώπων του. Ἰπεύς τις, ὅστις περιμένει εἰς τὴν θύραν τῆς μονῆς, ἦλθεν ἐνταῦθα πρὸ ὀλίγου καὶ μοὶ εἶπεν ὅτι πρέπει νὰ σπεύσῃς.

— Τότε δὲν πρέπει νὰ χάνωμεν οὔτε στιγμήν.

Καί ὁ Μαλκράφτ ἐξῆλθε τοῦ παρεκκλησίου, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Ἰουστινιανοῦ.

Ὅντως ἱπποκόμος τις ἐκ τῶν τοῦ Δὲ Ζιάκ ἀνέμενον ἐν τῇ θύρᾳ τῆς μονῆς, κρατῶν διὰ τῆς χειρὸς ῥωμαλέον τινὰ ἵππον.

— Σὰς εἰδοποίησαν, ἅγιε καλόγηρε; εἶπεν ὁ ἱπποκόμος, ἀποταθεὶς πρὸς τὸν Μαλκράφτ.

— Ναί, τέκνον μου.

— Σεὶς θὰ με ἀκολουθήσετε εἰς τὸ μέγαρον τοῦ κυρίου μου;

— Ἐγώ, τέκνον μου.

— Λοιπὸν γρήγορα, πάτερ μου, γρήγορα. Πάραυτα δ' ἀμφότεροι ἐπήδησαν ἐπὶ τῶν ἵππων των καὶ διηυθύνθησαν καλπάζοντες πρὸς τὸ μέγαρον τοῦ Ζιάκ.

Ἡ Ζολάνδη, ὀδηγηθεῖσα παρὰ τοῦ Ἀμερικού ἐν τινι πολυτελεῖ ἡωματίῳ, ἔνθα ἀνέμενον αὐτὴν δύο ὑπηρετρίαι, ἐπὶ τούτῳ τοποθετηθεῖσαι ἐκεῖ, ἐξεδύθη, βοηθούμενη ὑπ' αὐτῶν καὶ κτεκλίθη πάραυτα, χωρὶς οὐδὲ λέξιν νὰ προφέρῃ.

Ἡ δυστυχὴς νέα διῆλθε νύκτα φοικῶδη καὶ μόλις περὶ τὴν πρωτὴν ἀπεκοιμήθη.

Σφοδρὸς πυρετὸς κατέτρωγεν αὐτήν.

Ἦτο ἀληθῶς λυπηρὸν νὰ βλέπῃ τις τὸ ὄραϊον ἐκεῖνο σῶμα κατατρυχόμενον ὑπὸ τῶν σπασμῶν τοῦ πυρετοῦ.

Περὶ τὴν μεσημβρίαν ὁ Ζιάκ ἦλθεν ὅπως πληροφορηθῆ περὶ τῆς αἰχμαλώτου του καὶ μεγάλως ἐταράχθη διὰ τὴν κατάστασιν τῆς ὑγείας τῆς.

Ὁ Ζιάκ μετεκαλέσατο πάραυτα ἐκ Τουραίνης τὸν περιφημότερον ἱατρὸν τῆς πόλεως ἐκείνης, ὅστις, ἐλθὼν, ἀπεφῆνατο ὅτι ἡ ἀσθενὴς διέτρεχε τὸν ἔσχατον τῶν κινδύνων.

— Ὁ διάβολος νὰ με πάρῃ ἂν γνωρίζουν τίποτε αὐτοὶ οἱ ἀγύρται! ἀνέκραξεν ὁ Ζιάκ πλήρης ὀργῆς.

Ἄλλ' ὁ πυρετὸς δὲν κατέπαυε καὶ ἡ Ζολάνδη ἔκειτο ἀκίνητος ἐπὶ τῆς κλίνης.

Τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ ἱπποκόμος τοῦ Ζιάκ εἶχε ζητήσῃ τὸν Μαλκράφτ ἐν τῇ μονῇ τῶν Μαρμουτιέρων, ἡ ὑγεία τῆς Ζολάνδης εἶχε κατὰ τι βελτιωθῆ.

Ἐφαίνετο μὲν ἥρεμος, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀποχανοθέντες, εἶχον ἀπολέσει τὴν ζωηρότητα των.

— Δὲν φαίνεται ὅτι ἡ θέσις τῆς ἐβελτιώθη, ἱατρέ; ἠρώτησεν ὁ Ζιάκ τὸν ἱατρὸν.

— Ἄν, μετὰ τινὰς ὥρας, ἡ ἀσθενεία τῆς δὲν λάβῃ σταθερὰν τροπὴν ἐπὶ τὰ βελτιῶ, ἀπόψε χωρὶς ἄλλο θ' ἀποθάνῃ. Σὰς το διαβεβαίω ἐγώ, κύριε.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ Ζολάνδη διέστειλε μετὰ κόπου τὰ χεῖλη, ὡσεὶ θέλουσα νὰ ὀμιλήσῃ.

Ὁ Ζιάκ ἐπλησίασε πρὸς αὐτήν.

— Θ' ἀποθάνω! . . . ἐπιθύρῃσεν ἡ δυστυχὴς διὰ φωνῆς μόλις ἀκουσμένης . . . νὰ καλέσετε . . . ἕνα . . . ἱερέα! . . .

Ὁ Ζιάκ ἐστράφη πρὸς τὸν ἱατρὸν.

— Τί λέγεις; εἶπεν, ἱερέα; . . .

— Βεβαίως, ἀπήντησεν ὁ ἱατρὸς. Εἶνε ἁμαρτία νὰ ἀφήσητε ν' ἀποθάνῃ ἡ ψυχὴ αὐτῆ ἀνευ ἱερέως!

Ὁ Ζιάκ ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Ὁ ἐφημέριός μου δὲν εἶν' ἐδῶ, εἶπεν.

— Ἡ μονὴ τῶν Μαρμουτιέρων εἶνε πολὺ πλησίον, κύριε, καὶ δύνασθε . . .

— Ἔστω! ἀφοῦ τὸ θέλετε.

Καί, καλέσας ἕνα τῶν ἱπποκόμων του,

διέταξεν αὐτὸν νὰ μεταβῇ εἰς τὴν μονὴν καὶ νὰ ὀδηγήσῃ ἐκεῖ μοναχὸν τινὰ.

Μετὰ δύο ὥρας ὁ Μαλκράφτ εἰσῆρχετο εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ζολάνδης.

Ἐπειτα συνέχεια.

Σ. Τ.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Εἶπομεν, ὅτι οἱ τέσσαρες εὐνοούμενοι, ὅπως παρευρεθῶσιν εἰς τὴν τελετὴν, εἶχον ἀντικατασταθῆ ὑπὸ ἐλβετῶν· πλὴν, ἀμα λυθείσης τῆς συνεδρίας τῆς συνελεύσεως, παρὰ τὴν προξενουμένην αὐτοῖς ἀνίαν, παρορμώμενοι ὑπὸ τῆς ἐπικρατεστέρης ἐπιθυμίας νὰ δυσχεραστήσωσι τὴν Αὐτοῦ Ὑψηλότητα, ἀνακοινοῦντες αὐτῇ τὸν θρίαμβον τοῦ βασιλέως, ἐπανελάβον τὴν φρούρησιν τοῦ δουκὸς, οἱ μὲν Σχομβέργ καὶ δ' Ἐπερνὼν ἐν τῷ προθαλάμῳ, οἱ δὲ Μωζιρόν καὶ Κουέλος ἐν τῷ θαλάμῳ αὐτοῦ.

Ὁ Φραγκίσκος ἐπίσης ἐπάσχεν ἐκ θανασιμῶν ἀνίας, διπλασιαζομένης ἐκ τῆς ἀνησυχίας του, τὴν ὁποίαν ἡ συνδιάλεξις τῶν κυρίων φυλάκων του δὲν ἦτο κατάλληλος νὰ διασκεδάσῃ.

— Ἄκουσον, ἔλεγεν ὁ Κουέλος πρὸς τὸν Μωζιρόν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ θαλάμου, ὡς ἐὰν μὴ παρευρίσκετο ὁ πρίγκηψ, ἄκουσον, Μωζιρόν, πρὸς μίαν μόνης ὥρας ἀρχίζω νὰ ἐκτιμῶ τὸν φίλον μας Βαλοᾶ· τῇ ἀληθείᾳ εἶναι μέγας πολιτικός.

— Ἐξήγησον τοὺς λόγους σου, ἀπεκρίθη ὁ Μωζιρόν, ἐξαπλωθεὶς ἐπὶ μακρᾶς καθέδρας.

— Ὁ βασιλεὺς ἐλάλησε φανερῶς περὶ συνωμοσίας, ὥστε τὴν ἀπέκρυπτεν· ἐὰν δὲ τὴν ἀπέκρυπτε, θά τιν ἐφοβεῖτο· ἀφοῦ ὁμως λαλεῖ φανερῶς περὶ αὐτῆς, σημαίνει, ὅτι δὲν τὴν φοβεῖται πλέον.

— Εἶναι λογικόν, ἀπεκρίθη ὁ Μωζιρόν.

— Καὶ ἂν δὲν τὴν φοβεῖται, θά τιν τιμωρήσει· γινώσκεις τὸν Βαλοᾶ· ἔχει πλεῖστα προτερήματα, πλὴν τῆς ἐπιεικειᾶς.

— Σύμφωνος.

— Ἐὰν, λοιπόν, τιμωρήσῃ τὴν συνωμοσίαν, θά το πράξῃ, διὰ δικῆς· ἐὰν δὲ γίνῃ δίκη, θέλομεν ἀπολαύσει, ἀνευ ἀνησυχιῶν, δευτέρας παραστάσεως τῆς ὑποθέσεως τοῦ Ἀμβροᾶ.

— Τῇ ἀληθείᾳ, ὄραϊον θέαμα!

— Ναί, ἐν τῷ ὀπίῳ αἱ θέσεις ἡμῶν εἶναι ἐκ τῶν προτέρων ὀρισμέναι ἐκτὸς ἐάν . . .

— Ἄς ἴδωμεν τὸ ἐκτὸς ἐάν.

— Ἐκτὸς ἐάν . . . εἶναι εἰσέτι δυνατὸν . . . ἐκτὸς ἐάν παραιτήσῃ τοὺς δικαστικούς τύπους, ἕνεκα τῆς θέσεως τῶν κατηγορουμένων, καὶ διορθώσῃ τὰ πράγματα οἰκογενειακῶς.

— Εἶμαι τῆς τελευταίας γνώμης, εἶπεν ὁ Μωζιρόν· αὐτὰ τὰ πράγματα διευθετοῦνται ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, ἡ δὲ προκειμένη συνωμοσία εἶναι ὑπόθεσις οἰκογενειακῆ.

— Ὁ Αὐριλὺ προσέβλεψε τὸν πρίγκηπα ἀνήσυχος.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, εἶπεν ὁ Μωζιρόν, τοῦτο ἐγὼ ἤξεύρω, ὅτι, ἐὰν ἤμην εἰς τὴν θέσιν τοῦ βασιλέως, δὲν ἤθελον φεισθῆ τῶν ὑψηλῶν κεφαλῶν· διότι, τῇ ἀληθείᾳ, αὐτοὶ οἱ κύριοι εἶναι διπλασίως ἔνοχοι, φανταζόμενοι, ὅτι ἐπιτρέπεται αὐτοῖς νὰ συνομοτώσι. Λέγω, λοιπόν, ὅτι θὰ αἰμάτων ἓνα ἢ δύο τούτων, μάλιστα δ' ἓνα, ἀλλὰ τελειωτικῶς· ἔπειτα θὰ ἐπινοήσῃς ὅλον τὸ σκυλολόγιον. Ὁ Σηκουάνας εἶναι ἀρκετὰ βαθὺς πλησίον τοῦ Νέλ καί, ἐὰν ἤμην εἰς τὴν θέσιν τοῦ βασιλέως, λόγῳ τιμῆς, δὲν θ' ἀνθιστάμην εἰς τὸν πειρασμόν.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, εἶπεν ὁ Κουέλος, δὲν θὰ ἦτο κακὸν νὰ ἐπαναφέρωσιν εἰς τὴν ζωὴν τὴν περιφρημον ἐφεύρεσιν τῶν σάκκων.

— Τί εἶναι αὐτὴ ἡ ἐφεύρεσις; ἠρώτησεν ὁ Μωζιρόν.

— Βασιλικὴ φαντασία, χρονολογουμένη ἀπὸ τοῦ ἔτους 1350 περίπου. Ἐνέκλειον ἀνθρώπον ἐντὸς σάκκου μετὰ τριῶν ἢ τεσσάρων γαλῶν, εἶτα δ' ἐξερριπτον τὸν σάκκον ἐντὸς τοῦ ὕδατος. Αἱ γαλαί, αἷτινες δὲν δύναται νὰ ὑποφέρωσι τὴν ὑγρασίαν, μόλις αἰσθανόμεναι τὸ ὕδωρ τοῦ Σηκουάνα, ἐπετίθεντο κατὰ τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ἐθεώρουν αἷτιον τοῦ δυστυχήματός των, συνέβαινον δ' ἐντὸς τοῦ σάκκου σκηναί, τὰς ὁποίας, δυστυχῶς, δὲν ἠδύνατό τις νὰ ἴδῃ.

— Τῇ ἀληθείᾳ, εἶπεν ὁ Μωζιρόν, εἶσαι πηγὴ ἀνεξάντλητος γνώσεων. Κουέλε, ἡ δὲ συνδιαλέξις σου εἶναι λιανένδιαφέρουσα.

— Δύναται νὰ μὴ γίνῃ ἐφαρμογὴ ταύτης τῆς ἐφευρέσεως ἐπὶ τῶν ἀρχηγῶν, διότι οὗτοι ἔχουσι πάντοτε τὸ δικαίωμα νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὸ εὐεργέτημα τῆς ἀποκεφαλίσσεως ἐπὶ δημοσίας πλατείας ἢ τῆς δολοφονίας. Ἡδύνατο ὅμως νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς τὸ σκυλολόγιον, ἐννοῶ τοὺς εὐνοουμένους, τοὺς ἱποκόμους, τοὺς διαχειριστὰς τῶν μεγάρων, τοὺς κιθαρωδοὺς...

— Κύριοι, ὑπετραύλισεν ὁ Αὐριλὺ, ὠχρὸς ἐκ τοῦ φόβου.

— Μὴ ἀποκρίνεσαι, Αὐριλὺ, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, οἱ λόγοι των δὲν δύναται ν' ἀπευθύνωνται πρὸς με, ἐπομένως οὔτε πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ οἴκου μου· δὲν ἐμπαίζονται οἱ ἐξ αἵματος πρίγκηπες τῆς Γαλλίας.

— Ὅχι, ἀλλὰ μεταχειρίζονται αὐτοὺς σοβαρότερον, εἶπεν ὁ Κουέλος· κόπτουσιν αὐτῶν τὰς κεφαλὰς· ὁ Λουδοβίκος ΙΑ', ὁ μέγας βασιλεὺς, δὲν ἀπεστέρει ἑαυτὸν τῆς ἀπολαύσεως ταύτης! μάρτυς ὁ κύριος δὲ Νεμούρ.

Ἐνῶ οἱ εὐνοούμενοι εἶχον καταλήξει εἰς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ διαλόγου των, ἠκούσθη θόρυβος εἰς τὸν προθαλαμὸν, εἶτα δ' ἠνεψύθη ἡ θύρα τοῦ θαλάμου καὶ ἐνεφανίσθη ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τῆς φλιάς αὐτῆς.

Ὁ Φραγκίσκος ἠγέροθη.

— Μεγαλειότατε, εἶπε, ποιούμεθα ἐκκλησίαν εἰς τὴν ὑμετέραν δικαιοσύνην κατὰ τῆς ἀναξιοπρεπεύς συμπεριφορᾶς τῶν ὑμετέρων ἀνθρώπων.

Ὁ Ἑρρίκος ὅμως ἔδειξεν, ὅτι δὲν εἶδεν, οὔτε ἤκουσε τὸν ἀδελφόν του.

— Καλὴν ἡμέραν, Κουέλε, εἶπεν, ἀσπασθεῖς τὸν εὐνοούμενόν του ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν πρεσιῶν· καλὴν ἡμέραν, τέκνον μου, ἡ θεὰ σου χαροποιεῖ τὴν ψυχὴν μου· καὶ σύ, πτωχέ μου Μωζιρόν, πῶς ἔχεις;

— Ἀνιῶ μέχρι θανάτου, εἶπεν ὁ Μωζιρόν ἐπιστευόν, ὅτε ἀνελάμβανον τὴν φρουρῆσιν τοῦ ἀδελφοῦ σας, ὅτι θὰ ἦτο διασκεδαστικώτερος. Τί ὄχληρός πρίγκηψ! εἶναι, τῷ ὄντι, υἱὸς τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς σας;

— Μεγαλειότατε, τὸν ἀκούετε; εἶπεν ὁ Φραγκίσκος· εἶναι, λοιπόν, ἡ βασιλικὴ θέλησις σας νὰ προσβάλληται ὁ ἀδελφός σας;

— Σιωπῆ, κύριε, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, χωρὶς νὰ στραφῇ, δὲν ἀγαπῶ νὰ παραπονῶνται οἱ φυλακισμένοι μου.

— Φυλακισμένος ὅσον θέλετε, ὅστις ὅμως δὲν παύει τοῦ νὰ ἦναι ὑμέτερος...

— Ὁ τίτλος, τὸν ὁποῖον ἐπικαλεῖσθε, συντελεῖ ἀκριβῶς εἰς τὴν ἀπώλειάν σας ἐν τῷ πνεύματί μου. Ὁ ἀδελφός μου ἔνοχος, εἶναι διπλασίως ἔνοχος.

— Ἐὰν ὅμως δὲν ἦναι;

— Εἶναι.

— Τίνος ἀδικήματος;

— Ὅτι μοὶ ἀπήρесе, κύριε.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, αἱ οἰκογενειακαὶ ἡμῶν ἐριδες ἔχουσιν ἀνάγκην μαρτύρων;

— Ἔχετε δίκαιον, κύριε. Φίλοι μου, ἀφετέ με μίαν στιγμὴν νὰ συνδιαλεχθῶ μετὰ τοῦ κυρίου ἀδελφοῦ μου.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Κουέλος λιαν χαμηλοφώνως τῷ βασιλεῖ, δὲν εἶναι φρόνιμον νὰ μείνετε ἐν μέσῳ δύο ἐχθρῶν.

— Λαμβάνω μετ' ἑαυτοῦ τὸν Αὐριλὺ, εἶπεν ὁ Μωζιρόν εἰς τὸ ἕτερον οὖς τοῦ βασιλέως.

— Οἱ δύο εὐπατριῶδες ἤγαγον μεθ' ἑαυτῶν Αὐριλὺ, διακαιόμενον ὑπὸ τῆς περιεργείας καὶ πάσχοντα ἐκ τῆς ἀνησυχίας.

— Εἴμεθα μόνοι, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Περιέμενον ἀνυπομόνως ταύτην τὴν στιγμὴν.

— Ἐπίσης ἐγὼ! Ἄ! ποθεῖτε τὸ στέμμα μου, φιλάτε Ἐτεοκλεις· μετεχειρίζεσθε τὴν Ἐνωσιν ὡς μέσον καὶ τὸ στέμμα σκοπὸν. Ἐχρίσθητε εἰς τινὰ γωνίαν τῶν Παρισίων, ἐντὸς ἀποκέντρου ἐκκλησίας, ὅπως αἰφνης φανῆτε εἰς τοὺς παρισινοὺς, στίλβοντες ἐκ τοῦ ἁγίου χρίσματος.

— Οἴμοι! εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, αἰσθανόμενος τὴν ὀργὴν τοῦ βασιλέως βυρύνουσιν ἐπ' αὐτόν, ἡ Ἰμετέρα Μεγαλειότης δὲν με ἀφίνει νὰ ὁμιλήσω.

— Πρὸς τίνα σκοπὸν; εἶπεν ὁ Ἑρρίκος· ὅπως ψευσθῆτε ἢ τοῦλάχιστον ὅπως μοὶ εἶπητε γνωστὰ μοὶ ἐπίσης καὶ εἰς ὑμᾶς πράγματα; Ἄλλ' ὄχι, θὰ ἐψεύδεσθε, ἀδελφέ μου, διότι ἡ ὁμολογία τῶν πράξεών σας θὰ ἦτο ὁμολογία, ὅτι εἰσθε ἄξιος θανάτου. Θὰ ἐψεύδεσθε καὶ σὰς ἀπαιλάττω ταύτης τῆς καταισχύνης.

— Ἀδελφέ μου, ἀδελφέ μου, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος ἐξεστηκῶς, προτίθεσθε νὰ με ποτιζήτε τοιαύτας ὕβρεις;

— Τότε, ἐὰν ὅ,τι σὰς λέγω θεωρεῖται προσβλητικόν, ψεύδομαι ἐγὼ, ἐπιθυμῶ δὲ ν' ἀπυδεῖχθῶ ψευδόμενος. Ἐμπρός, ὁμιλήσατε, σὰς ἀκούω· πληροφορησατέ με πῶς δὲν εἰσθε ἄπιστος καὶ ἰδίως ἀδέξιος.

— Ἄγνοῶ τί ἐννοεῖ ἡ Ἰμετέρα Μεγαλειότης, διότι φαίνεται, ὅτι ἀνέλαβε νὰ μοὶ ὁμιλεῖ αἰνιγματωδῶς.

— Θὰ σας ἐξηγήσω τοὺς λόγους μου, ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς· με ἀπειλητικωτάτην φωνὴν, ἥτις ἐβόμβει εἰς τὰ ὦτα τοῦ Φραγκίσκου· ναί, συνωμώσατε κατ' ἐμοῦ, ὡς ἄλλοτε κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου Καρόλου, τότε μὲν τῇ βοήθειᾳ τοῦ βασιλέως τῆς Ναβαρρας, νῦν δὲ τῇ συναρρωγῇ τοῦ δουκὸς δὲ Γκιζη. Ὁραῖον σχέδιον, τὸ ὁποῖον θαυμάζω καὶ τὸ ὁποῖον παρέχει ὑμῖν ἀξιόλογον θέσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν σφετεριστῶν. Τότε εἴρπετε ὡς ὄφεις, ἐνῶ σήμερον θέλετε νὰ δῆξητε ὡς λέων· μετὰ τὴν ἀπιστίαν, ἡ βία· μετὰ τὸ δηλητήριο, τὸ ξίφος.

— Τὸ δηλητήριο! Τί ἐννοεῖτε κύριε; ἀνεφώνησεν ὁ Φραγκίσκος, ὠχρὸς ἐκ τῆς ὀργῆς καὶ ἀναζητῶν, ὡς ὁ Ἐτεοκλής, πρὸς τὸν ὁποῖον ὁ Ἑρρίκος παρέβαλεν αὐτόν, τὸ μέρος, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου νὰ πλήξῃ τὸν Πολυνίκη, διὰ τῶν φλογερῶν βλεμμάτων του, ἐν ἑλλειψίᾳ σπάθης καὶ μαχαιρας. Ὁποῖον δηλητήριο;

— Τὸ δηλητήριο, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐδολοφόνησας τὸν ἀδελφόν μας Κάρολον· τὸ δηλητήριο, τὸ ὁποῖον προώριζες διὰ τὸν συνεταῖρόν σου βασιλέα τῆς Ναβαρρας. Εἶναι γνωστὸν, μὴ ἀμφισβάλῃς, τὸ ἀπαίσιον ἐκεῖνο δηλητήριο· ἡ μήτηρ μας ἐποιήσατο τισάκις χρῆσιν αὐτοῦ! Ἀναμφισβόλως δ' ἔνεκα τούτου τοῦ λόγου, παρητήθησεν αὐτοῦ ὡς πρὸς ἐμὲ καὶ ἠθέλησας νὰ παντῆς ἀρχηγός, διοικῶν τὸν στρατὸν τῆς Ἐνώσεως. Πλὴν, ἰδέ με καλῶς· κατὰ πρόσωπον, Φραγκίσκε, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἑρρίκος, πρὸς τὰς ἀπειλητικὰς ἐν βῆμα πρὸς τὸν ἀδελφόν του, καὶ πείσθητι, ὅτι ἀνήρ τῆς κρασεῶς σου δὲν θὰ φονεύσει ποτὲ ἀνδρα τῆς ἐμῆς κρασεως.

Ὁ Φραγκίσκος ἐκλονίσθη ὑπὸ τὸ βάρος τῆς φοβερᾶς ἐπιθέσεως· ἀλλ' ὁ βασιλεὺς, ἀνευ εὐσπλαγχνίας πρὸς τὸν αἰχμάλωτον, ἐξηκολούθησε.

— Τὸ ξίφος! τὸ ξίφος! ἐπεθύμουν νὰ σε ἴδω ἐν τῷ θαλάμῳ τούτῳ ἀντιμέτωπον ἐμοῦ μετὰ τὸ ξίφος εἰς τὴν δεξιάν. Σ' ἐνίκησα ἤδη κατὰ τὴν πονηρίαν, Φραγκίσκε, διότι ἐγὼ ἐπίσης ἠκολούθησα σκολιὰς ὁδοῦς, ὅπως φθάσω μέχρι τοῦ θρόνου τῆς Γαλλίας· πλὴν, ἐδέησε νὰ ὑπερβῶ ἐκείνας τὰς ὁδοῦς, βαδίζων ἐπὶ τοῦ σώματος ἐκατομμυρίου Πολωνῶν· τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν αἰσίον! Ἐὰν θέλητε νὰ ἦσθε πονηρός, ἐστέ, ἀλλὰ καθ' ὅμοιον τρόπον· ἐὰν θέλητε νὰ με μιμηθῆτε, μιμηθῆτέ με, κατορθούντες νὰ φανῶ μικρός. Αὐτὰ εἶναι βασιλικά μνημονογραφαὶ καὶ πονηρίαι ἀξιοῦ ἀρχηγοῦ. Σοὶ ἐπαναλαμβάνω, λοιπόν, ὅτι εἰς τὴν πονηρίαν ἠτήθησας καὶ ὅτι, ἐν νομίμῳ πάλῃ, θὰ ἐφονεύσο· μὴ σκέπτεσαι, λοιπόν, νὰ παλαιήσῃς κατ' οὐδένα τρόπον, διότι ἀπὸ τοῦδε ἐνεργῶ ὡς βασιλεὺς, κύ-

ριος και δεσπότης· ἀπὸ τοῦδε σ'έποπτεύω εἰς τὰ διαδήματά σου καὶ σε καταδιώκω εἰς τὰς σκοτεινὰς ἐνεργείας σου· εἰς δὲ τὸν ἐλάχιστον διαταγμὸν, εἰς τὴν ἐλαχίστην μυστικὴν ἐνέργειαν, ἐκτείνω τὴν χεῖρα ἐπὶ σοῦ καὶ σε ρίπτω ἀσπαίροντα ὑπὸ τὸν πέλεκυν τοῦ δημίου μου

Τοῦτο εἶχον νὰ σοι εἶπω ὡς πρὸς τὰς οἰκογενειακὰς ἡμῶν ὑποθέσεις, ἀδελφέ μου· ἕνεκα τούτου, ἤθελον νὰ σοι λαλήσω κατ' ἰδίαν, Φραγκίσκε, θέλω δὲ διαταξέω τοὺς φίλους μου νὰ σε ἀφήσωσι μόνον ταύτην τὴν νύκτα, ὅπως, ἐν τῇ μοναξίᾳ, μελετήσης τοὺς λόγους μου.

Ἐὰν τῷ ὄντι ἡ νύξ ἦναι καλὸς σύμβουλος, ὡς λέγουσι, θὰ εἶναι ἰδίως διὰ τοὺς πεφυλακισμένους.

— Ὡστε, ἐψιθύριεν ὁ δούξ, ἐξ ἰδιοτροπίας τῆς Ἰμετέρας Μεγαλειότητος, ἕνεκεν ὑπονοίας, ὁμοιαζούσης πρὸς κακὸν ὄνειρον, ἔπεσα ὑπὸ τὴν ὑμέτεραν δυσμένειαν;

— Ὅχι ὑπὸ τὴν δυσμένειαν, Φραγκίσκε, ἀλλ' ὑπὸ τὴν δικαιοσύνην μου.

— Τούλάχιστον ὁμως, Μεγαλειότατε, ὄρισατε τὸ τέμα τῆς καθειρξέως μου, ὅπως ἤξεύρω τὴν τύχην μου.

— Ὅταν δικασθῆτε, θὰ το μάθετε.

— Μητέρ μου! δὲν δύναμαι νὰ ἴδω τὴν μητέρα μου;

— Πρὸς τί; τρία μόνον ἀντίτυπα ὑπῆρχον τοῦ περι θήρας βιβλίου, τῶν ὁποίων ἓν ὁ ἀδελφός μου Κάρολος κατέφαγεν — αὕτη εἶναι ἡ ἀκριβὴς λέξις — τῶν δ' ἑτέρων δύο, ἓν εὐρίσκεται εἰς τὴν Φλωρεντίαν καὶ ἕτερον εἰς τὸ Λονδίον. Ἄλλως, ἐγὼ δὲν εἶμαι Νεμρωδ, ὡς ὁ ἀτυχὴς ἀδελφός μου. Ὑγειάινε, Φραγκίσκε!

Ὁ πρίγκηψ κατέπεσεν ἔντρομος ἐπὶ ἀνακλίντρον.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ἀνοίξας τὴν θύραν, κύριοι, ὁ κύριος δούξ δ' Ἀνζιού ἠτήσατο παρ' ἐμοῦ τὴν ἐλευθερίαν νὰ σκεφθῆ, τὴν νύκτα, ἐπὶ ἀπαντήσεως, τὴν ὁποίαν ὀφείλει νὰ μοι δώσῃ τὴν πρωίαν τῆς αὔριον. Λοιπὸν, θ' ἀφήσετε αὐτὸν μόνον ἐν τῷ θαλάμῳ του, ἐκτὸς τῶν προφυλακτικῶν ἐπισκέψεων, τὰς ὁποίας ἐκάστοτε θέλετε κρίνει ἀναγκαίαις. Θέλετε ἴσως εὐρεῖ τὸν ὑμέτερον κρατούμενον ὀλίγον ἐξημμένον, ἕνεκα τῆς μετ' ἐμοῦ συνδιαλέξεώς του· πλὴν ὀφείλετε νὰ ἐνθυμισθε, ὅτι ὁ κύριος δούξ δ' Ἀνζιού, συνωμοστῶν κατ' ἐμοῦ, παρητήθη τοῦ τίτλου ἀδελφοῦ μου, ἐπομένως δὲν ὑπάρχουσιν ἐνταῦθα εἰμὴ αἰχμάλωτος καὶ φύλακες· ὄχι ἀβροπροσύναι· ἐὰν ὁ κρατούμενος σὰς δυσαρεστήση, εἰδοποιήσατέ με· ἔχω τὴν Βαστίλλην εἰς τὴν ἐξουσίαν μου καὶ ἐν τῇ Βαστίλλῃ τὸν κύρ Λαυρέντιον Τεστου, τὸν ἰκανώτερον τοῦ κόσμου ἀνθρωπον, ὅπως δαμάξῃ τὰς ἀνάρτιδας φύσεις.

— Μεγαλειότατε! Μεγαλειότατε! ἐψιθύριεν ὁ Φραγκίσκος, καταβαλὼν τελευταίαν προσπάθειαν, ἐνθυμήθητε, ὅτι εἶμαι ὑμέτερος . . .

— Ἦσθε ἐπίσης ἀδελφός τοῦ Καρόλου Ἐννάτου, νομίζω, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος.

— Ἄλλὰ, τούλάχιστον, ἄς μοι ἀποδοθῶσιν οἱ θεράποντες, οἱ φίλοι μου.

— Παρακονεῖσθε, ἀφοῦ στεροῦμαι τῶν ἐδικῶν μου, ὅπως σὰς δώσω αὐτούς!

Ὁ Ἐρρίκος ἐπανέκλεισε τὴν θύραν κατὰ πρόσωπον τοῦ Φραγκίσκου, ὅστις, ὠχρὸς καὶ κλονούμενος, ὠπισθοχώρησε καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον του.

ΜΗ'

Δὲν εἶναι πάντοτε ματαιοπονία ἢ ἀναδιξήσις τῶν κενῶν ἐρμαρῶν.

Ἡ προηγουμένη σκηνὴ ἤγαγε τὸν δούκα δ' Ἀνζιού νὰ θεωρῆ τὴν θέσιν του ἀπελπιστικὴν.

Οἱ εὐνοούμενοι δὲν εἶχον ἀφήσει αὐτὸν ἐν ἀγνοίᾳ τῶν ἐν τῷ Λούβρῳ συμβάντων, ἀλλὰ μάλιστα εἶχον παραστήσει αὐτῷ τὴν ἤτταν τῶν Γκιζη καὶ τὸν θριάμβον τοῦ Ἐρρίκου μειζονα τῆς πραγματικότητος. Ὁ Φραγκίσκος εἶχεν ἀκούσει τοῦ λαοῦ, ἀνευφημοῦντος τὸν βασιλέα καὶ τὴν Ἐρωσιν, αὐταὶ δ' αἱ ἀνευφημίαι εἶχον φανῆ αὐτῷ, κατ' ἀρχάς, ἀκατάληπτοι! Ἦσθάνετο ἐκυτὸν ἐγκαταλειμμένον ὑπὸ τῶν σημαντικωτέρων ἀρχηγῶν, οἵτινες ἦσαν ἠναγκασμένοι ν' ἀμυνθῶσιν ὑπὲρ ἑαυτῶν.

Ἐγκαταλειμμένος ἐπίσης ὑπὸ τῆς οἰκογενείας του, ἀποδεκατισθείσης διὰ τοῦ δηλητηρίου καὶ τῶν δολοφονιῶν καὶ διηρημένης ὑπὸ τῆς διχονοίας καὶ τῶν παθῶν, ἐστέναζε, στρέφων τὸν νοῦν πρὸς τὸ παρελθόν, τὸ ὁποῖον τῷ εἶχεν ὑπομνήσει ὁ βασιλεὺς, καὶ σκεπτόμενος, ὅτι, ἐν τῇ κατὰ τοῦ Καρόλου Θ' ἀπλήτῃ του, εἶχε τούλάχιστον ἐμπεπιστευμένους ἢ μᾶλλον θύματα τῆς ἀπαχθῆς του δύο ἀφοσιωμένας ψυχάς, δύο στιλβοντα ξίφη, τὰ ὁποῖα ἐκαλοῦντο Κοκονὰς καὶ Δελαμὸλ.

Ἡ θλίψις ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ πλεονεκτικῶν τινῶν εἶναι τύψις διὰ πολλὰς συνειδήσεις.

Νῦν τὸ πρῶτον ἐν τῷ βίῳ του, ὁ δούξ δ' Ἀνζιού, αἰσθανόμενος ἐκυτὸν μόνον, ἠσθάνθη εἶδος τύψεως, ὅτι ἐθυσίασε τὸν Δελαμὸλ καὶ τὸν Κοκονὰς.

Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἐποχῇ, ἡ ἀδελφὴ του Μαργαρίτα ἠγάπα αὐτὸν καὶ τὸν παρηγόρει· ἀλλὰ πῶς ἀντήμειψε τὴν ἀδελφὴν του;

Ἀπέμενεν ἡ μήτηρ του, ἡ βασίλισσα Αἰκατερίνη, ἥτις ὁμως οὐδέποτε τὸν ἠγάπησεν, ἀλλὰ μετεχειρίσθη αὐτὸν ὡς πάντα ἕτερον δῆλα δὴ ὡς ὄργανον.

Ἦσθάνετο, ὅτι, παραδιδόμενος εἰς τὰς χεῖρας τῆς μητρός του, δὲν θὰ ἦτο πλέον κύριος ἑαυτοῦ, ὡς τὸ ἔρμαιον τῶν κυμάτων τοῦ ὠκεανοῦ πλοῖον, ἐν ὧρα τρικυμίας.

Ἀνεμνήσθη, ὅτι λίαν προσφάτως εἶχε πλησίον του μίαν ὑπερτέραν πάσης ἐτέρας καρδίαν, ἓν ξίφος ὑπερβαῖνον πάντα τὰ ξίφη, ἧτοι τὸν Βουσύ, τὸν ἀνδρεῖον Βουσύ.

Ὅ,τι ἠσθάνθη τότε ὁ Φραγκίσκος ὁμοιάζε πρὸς ἔλεγχον τῆς συνειδήσεως, διότι εἶχε δυσαρεστήσει τὸν Βουσύ, ὅπως εὐαρεστήσει τῷ Μονσορῷ· ἠθέλησε δὲ νὰ εὐαρεστήσῃ τῷ Μονσορῷ, διότι οὗτος ἐγίνωσκε τὸ μυστικὸν του, ἀλλ' αἰφνης τὸ μυστικὸν τοῦτο ἐγένετο γνωστὸν τῷ βα-

σιλεῖ, ἐπομένως ὁ Μονσορὸς δὲν ἦτο πλέον ἐπιφθόνος.

Ὁ δούξ δ' Ἀνζιού, λοιπὸν, εἶχε ψυχρανθῆ ματαίως μετὰ τοῦ Βουσύ, αὕτη δ' ἡ πράξις του ἦτο, ὡς εἶπεν ἀκολούθως μέγας πολιτικός, πλέον ἢ ἀδίκημα, ἦτο σφάλμα.

Ὅποῖον πλεονέκτημα ἤθελεν εἶναι διὰ τὸν πρίγκηπα, εὐρισκόμενον ἐν τοιαύτῃ θέσει, νὰ γινώσκῃ, ὅτι ὁ Βουσύ, εὐγνωμῶν καὶ συνεπῶς πιστός, ὁ ἀήττητος καὶ ἔντιμος Βουσύ, τὸν ὁποῖον πάντες ἠνόουν, ἐπηγγύρῃναι ἐπ' αὐτοῦ.

Ἐὰν ὁ Βουσύ ἐπηγγύρῃναι ἐπ' αὐτοῦ, ἡ μὲν ἀπελευθέρωσις του ἦτο πιθανή, ἡ δ' ἐκδίκησις του βεβαία.

Πλὴν, ὡς εἶπομεν, ὁ Βουσύ, τρωθεὶς τὴν καρδίαν, ἦτο παρωργισμένος κατὰ τοῦ πρίγκηπος, ὁ δ' αἰχμάλωτος ἔδει νὰ ὑπερβῆ τείχη πεντήκοντα ποδῶν ὕψους, ὅπως φθάσῃ μέχρι τῶν τάφρων, καὶ νὰ θέσῃ ἐκποδῶν τοὺς τέσσαρας εὐνοούμενους τοῦ βασιλέως, ὅπως φθάσῃ εἰς τὸν διάδρομον, χωρὶς νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψει, ὅτι αἱ αὐλαὶ ἐβριθον ἐλθετῶν καὶ στρατιωτῶν.

Ἐπλησίαζε μὲν ἐκ διαλειμμάτων εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἐβύθιζε τὸ βλέμμα μέχρι τοῦ βάθους τῶν τάφρων, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὕψος ἠδύνατο νὰ φέρῃ σκοτοδίνην καὶ εἰς γενναιοτάτους ἀνδρας, ἐνῶ ὁ δούξ δ' Ἀνζιού δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ τὰς σκοτοδίνας.

Ἐκτὸς τούτου, ἀπὸ ὧρας εἰς ὧραν, ἀνὰ εἰς τῶν φυλάκων τοῦ πρίγκηπος εἰσῆρχετο εἰς τὸν θάλαμον χωρὶς δὲ ν' ἀνησυχῆ διὰ τὴν παρουσίαν αὐτοῦ καὶ ἐνόησε μάλιστα χωρὶς νὰ τον χαιρετήσῃ, περιήρχετο τὸν θάλαμον, ἀνοίγων τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρα, ἀναδιψῶν τὰ ἐρμαρία καὶ τὰ κιβώτια, παρατηρῶν ὑπὸ τὴν κλίνην καὶ τὰς τραπέζας, βεβαιούμενος ὅτι καὶ τὰ παραπετάσματα ἦσαν εἰς τὴν προτέραν θέσιν καὶ ὅτι αἱ σινδόναι δὲν εἶχον σχισθῆ καὶ μετασχηματισθῆ εἰς σχοινία.

Ἐνόησε προέκυπτον καὶ ἀπὸ τῶν παραθύρων, τὸ δ' ἐκ πεντήκοντα ποδῶν ὕψους καθησούχαζεν αὐτούς.

Οἱ εὐνοούμενοι ἐσκέπτοντο ὀρθῶς, ὅτι ὁ πρίγκηψ δὲν ἤθελεν ἀποπειραθῆ νὰ δραπέτευσῃ διὰ τῆς βίας καὶ ὅτι δὲν ἤθελεν ἀποφασίσει ἐπικίνδυνον ἢ δυσχερῆ φυγὴν.

Ὁ πρίγκηψ δὲν ἦτο ἐστερημένος φαντασίας, ἀλλὰ μάλιστα, ὀφειλομεν νὰ το εἰπωμεν, ἡ φαντασία του ἐπεδίεδετο εἰς κοπιώδη ἐργασίαν, ἐνῶ συγχρόνως μετέβαινε ἀλληλοδιαδόχως ἀπὸ τοῦ θαλάμου του εἰς τὸ δωμάτιον, εἰς τὸ ὁποῖον, ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς νύκτας, εἶχε παραμείνει ὁ Δελαμὸλ, ὅτε ἡ Μαργαρίτα εἶχε δεχθῆ αὐτόν, κατὰ τὴν νύκτα τοῦ ἁγίου Βερθολομαίου.

Ἐνόησε, ὁ πρίγκηψ προσεκόλλα τὸ ὠχρὸν πρόσωπόν του ἐπὶ τῶν ὑέλων τοῦ πρὸς τὰς τάφρους βλέποντος παραθύρου.

Ἐκεῖθεν τῶν τάφρων ἐξετείνετο αἰγιάλος δεκαπέντε ποδῶν πλάτους καὶ μετ' αὐτὸν ἐφάνετο, ἐν μέσῳ τοῦ σκότους, ἐκτυλισσόμενος ὁ Σηκουάνας, ἤρμος ὡς κάτοπτρον. Εἰς δὲ τὴν ἀντίπεραν ὄχθην αὐτοῦ

ύψουτο, ὡς ἀκίνητος γίγας, ὁ πύργος τοῦ Νέλ.

Ὁ δούξ δ' Ἀνζιού εἶχε παρακολουθήσει ἀπάσας τὰς φάσεις τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου μετὰ τοῦ ἐνδιαφέροντος, τὸ ὅποιον πᾶς πεφυλακισμένος παρέχει εἰς τὰ τοιοῦτου εἶδους θεάματα.

Εἶχε παρατηρήσει τὸ θαυμασίον θέαμα τῶν παλαιῶν Παρισίων μετὰ τῶν εἰς ἀπόστασιν ὥρας χρυσιζομένων ὑπὸ τῶν ἀκτίων τοῦ δύνοντος ἡλίου καὶ ἐπαργυρομένων ὑπὸ τῶν πρώτων ἀκτίων τῆς σελήνης στεγῶν τῶν οἰκίων· εἶτα δέ, βαθμηδόν, κατελήφθη ὑπὸ μεγίστου τρόμου, ἰδὼν πυκνὰ νέφη καλύπτοντα τὸν οὐρανὸν καὶ προμηνύοντα θύελλαν.

Μεταξὺ τῶν ἀδυναμιῶν τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιού ἦτο καὶ ὁ ὑπερβολικὸς φόβος τῶν βροντῶν.

Τότε, θὰ πρῶτίμω νὰ παρευρίσκοντο οἱ εὐνοούμενοι ἐν αὐτῷ τῷ θαλάμῳ του καὶ ἐὰν ἔτι ἐμελλον νὰ τον προσβάλλωσιν.

Οὐχ ἦττον, δὲν ἐτόλμα νὰ τους καλέσῃ, ἵνα μὴ δώσῃ ἀφορμὴν εἰς τὰ σκώματα αὐτῶν.

Ἐδοκίμασε νὰ κατακλιθῆ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ κοιμηθῆ· ἠθέλησε ν' ἀναγνώσῃ, ἀλλὰ τὰ γράμματα ἐστροβιλίζον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ὡς μαῦροι διάβολοι· ἐδοκίμασε νὰ πιῇ, ἀλλ' ὁ οἶνος τῷ ἐφάνη πικρός· ἔψαυσε ἀκριβοῦς δακτύλους τὴν ἀπὸ τοῦ τοίχου ἠρημένην κιθάραν τοῦ Αὐριλύ, ἀλλ' ἠσθάνθη, ὅτι οἱ παλμοὶ τῶν χορδῶν ἐπενήργουν κατὰ τοιοῦτον τρόπον ἐπὶ τῶν νεύρων του, ὥστε προῦκάλουν δάκρυα.

Τότε, ἤρχισε νὰ βλαστημῆ ὡς εἰδωλόλατρης καὶ νὰ θραύῃ πᾶν τὸ πρῶτον.

Ἦτο οἰκογενειακὸν ἐλάττωμα, εἰς τὸ ὅποιον εἶχον συνεθίσθῃ εἰς τὸ Λουῆρον.

Οἱ εὐνοούμενοι ἠμηνέφξαν τὴν θύραν, ὅπως πληροφορηθῶσι περὶ τοῦ αἰτίου τοῦ θορύβου, πλὴν, ἰδόντες ὅτι ὁ πρίγκηψ διεσκέδαζεν, ἐπανεκλείσαν αὐτήν, ὅπερ ἐδιπλασίασε τὴν ὀργὴν αὐτοῦ.

Μόλις εἶχε θρασυεῖν ἐν καθίσματι, ὅτε ἠκούσθη ἤχος θραυομένης κρυστάλλου, ταυτοχρόνως δ' ὁ δούξ δ' Ἀνζιού ἠσθάνθη ὀξύ πόνον εἰς τὸ ἰσχίον.

Πρώτη αὐτοῦ ἰδέα ὑπῆρξεν, ὅτι εἶχε τραυματισθῆ διὰ πυροβόλου ὄπλου ὑπὸ δολοφάνου τοῦ βασιλέως.

— Ἄ! προδότα! ἔ! ἄνανδρε, ἀνεφώνησε, διατάττεις νὰ με πυροβολήσωσιν, ὡς μοι ὑπεσχέθης! Ἄ! ἀπέθανον!

Ἐρρίφθη δ' ἐπὶ τοῦ τάπητος.

Ἐνῶ ὁμοῦ ἐπιπτεν, ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ σκληροῦ ἀντικειμένου, ἀνωμαλοτέρου καὶ ἰδίως μεγαλητέρου σφαίρας τυφεκίου.

— ὦ! μία πέτρα, εἶπε· εἶναι, λοιπόν, βολὴ μικροῦ τηλεβόλου; θὰ ἤκουον ὁμοῦ τὸν κρότον.

Συγχρόνως συνέστειλε καὶ διέστειλε τὴν κνήμην του, ἐβεβαιώθη δ' ὅτι δὲν εἶχε θραυσθῆ τὸ ὀστέον, μολονότι ἠσθάνετο δριμύν πόνον.

Ἐλαβε τὸν λίθον καὶ ἐζήτησε τὴν τετραυομένην ὕελον τοῦ παραθύρου.

Ὁ λίθος εἶχεν ἐξακοντισθῆ τὸσον ὀρη-

τικῶς, ὥστε ἡ ὕελος εἶχε μᾶλλον διατρῦνηθῆ ἢ θραυσθῆ.

Ὁ λίθος ἐφαίνετο τετυλιγμένος ἐντὸς χάρτου, ἐπομένως αἱ σκέψεις τοῦ δουκὸς ἔλαβον ἀλλοίαν διεύθυνσιν.

Μήπως ὁ λίθος προήρχετο ἀπὸ φίλον καὶ οὐχὶ ἀπὸ ἐχθρόν;

Ἰδρῶς κατέβρεξε τὸ μέτωπόν του, διότι ἐπίσης ἡ ἐλπίς προξενεῖ ἀγωνίαν, ὡς ἡ ἀπελπίσις.

Ὁ δούξ ἐπλησίασεν εἰς τὸ φῶς.

Τῷ ὄντι, ὁ λίθος ἦτο τετυλιγμένος ἐντὸς τεμαχίου χάρτου, συγκρατουμένου διὰ μεταξίνου ὑφάσματος.

Ὁ δούξ, ἐντὸς δευτερολέπτου, ἔτχισε τὸ ὕφασμα, ἐξετύλιξε τὸν χάρτην καὶ ἀνέγνωσεν· ἠσθάνθη δ' ἑαυτὸν ἀναγεννώμενον.

— Ἐπιστολή, ἐψιθύρισε, ρίψας περὶ ἑαυτὸν λαθραῖον βλέμμα.

Ἰδοὺ τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς:

« Ἀπηυδῆσατε νὰ μένετε ἐγκλεισμένοι εἰς τὸ δωματίον; Ἀγαπᾶτε τὸν καθαρὸν αἶρα καὶ τὴν ἐλευθερίαν; Εἰσέλθετε ἐν τῷ δωματίῳ, ἐν τῷ ὀπίῳ ἢ βασιλίτσα τῆς Ναβάρρας εἶχε κρύψει τὸν δυστυχῆ φίλον σας Δελαμόλ, ἀνοίξατε τὸ ἐρμάριον, μετατοπίσατε τὸν τελευταῖον σύρτην καὶ θέλετε εὔρει, ὅτι ἔχει διπλοῦν βάθος ἐντὸς τοῦτου ὑπάρχει κλίμαξ ἐκ μεταξί· λάβετε αὐτήν καὶ προσαρμύσατε εἰς τὸν ἐξώστην, δύο δὲ βωμάλιοι βραχίονες θέλουσι κρατῆσαι τὸ ἄκρον αὐτῆς ἐντὸς τῆς τάφρου. Ἴππος, ταχὺς ὡς τὴν σκέψιν, θέλει φερεῖ ὑμᾶς εἰς ἀσφαλὲς μέρος.

«Εἰς φίλος.»

— Εἰς φίλος! ἀνεφώνησεν ὁ δούξ· εἰς φίλος· ὦ! ἠγνόουν, ὅτι εἶχον τοιοῦτον. Ἀλλὰ τίς εἶναι, λοιπόν, οὗτος ὁ φίλος, ὅστις μεριμᾷ ὑπὲρ ἐμοῦ;

Ἐσκέφθη ἐπὶ μίαν στιγμὴν· πλὴν, ἀγνοῶν τίνα νὰ ὑπολάβῃ, ἔδραμε πρὸς τὸ παράθυρον, ἀλλ' οὐδένα διέκρινε.

— Μήπως εἶναι παγίς; ἐψιθύρισε ὁ πρίγκηψ, παρὰ τῷ ὀπίῳ πρωτεύον αἴσθημα ἦτο ὁ φόβος.

Ὅπως δὴποτε, προσέθετο, δύναμαι νὰ βεβαιωθῶ, ἐὰν τὸ ἐρμάριον ἔχῃ διπλοῦν βάθος καὶ ἐὰν ὑπάρχῃ ἡ κλίμαξ.

Χωρὶς δὲ νὰ μετατοπίσῃ καὶ λάβῃ μετ' ἑαυτοῦ τὸ φῶς, ἀποφασίσας, πρὸς μείζονα ἀσφάλειαν, ν' ἀρκεσθῆ εἰς μόνην τὴν μαρτυρίαν τῆς ἀφῆς του, διηυθύνθη πρὸς τὸ ὑποδεικνυόμενον δωματίον.

Ἠνέφξε τὸ ἐρμάριον, ἠρεύνησεν ἀπάσας ἀξαναίδας αὐτοῦ, ὅτε δ' ἔφθασεν εἰς τὴν τελευταίαν, ἐπίσεν αὐτήν, διὰ τοῦ βάρους τοῦ σώματός του, καθ' ὅλας τὰς πλευρὰς αὐτῆς, ἠσθάνθη δ' ἐπὶ τέλους, ὅτι ἡ σάνις ἀνηγειρετο.

Παραχρῆμα εἰσήγαγε τὴν χεῖρά του ἐντὸς τοῦ κενοῦ καὶ ἠσθάνθη τὴν ἐπαφὴν κλίμακος ἐκ μεταξί.

Ὡς ὁ κλέπτης φεύγει μετὰ τῆς λείας του, ὁμοίως ὁ δούξ κατέφυγεν εἰς τὸν θάλαμόν του, συναποφέρων τὸν θησαυρόν του.

Δέκα ὥραι ἐσήμανον καὶ ὁ δούξ ἀνεμνήσθη τῆς ἐπισκέψεως τῶν φυλάκων του, ἐπομένως ἔσπευσε καὶ ἀπέκρυψε τὴν κλίμακα ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον ἀνακλίντρου, ἐπὶ τοῦ ὀπίου ἐξηπλώθη.

Ἡ κλίμαξ ἦτο τὸσφ τεχνηέντως κατασκευασμένη, ὥστε ἐκρύπτετο ἐντελῶς ἐντὸς τοῦ μικροῦ χώρου, εἰς τὸν ὅποιον ὁ δούξ εἶχε θέσει αὐτήν.

Τῷ ὄντι, δὲν εἶχον παρέλθει πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας, ὅτε ἐπεφάνη ὁ Μωζιρόν, φέρων κοιτωνίτην καὶ κρατῶν εἰς μὲν τὴν ἀριστερὰν χεῖρα γυμνὸν ξίφος, εἰς δὲ τὴν δεξιάν. λυχνίαν.

Ἐνῶ εἰσῆρχετο, ἐξηκολούθει νὰ λαλῆ πρὸς τοὺς φίλους του.

— Ἡ ἀρκτος εἶναι ὠργισμένη, εἶπε μία φωνή· πρὸ ὀλίγου συνέτριβε τὰ πάντα· πρόσεξον μὴ σε κατασπαράξῃ, Μωζιρόν.

— Ἀναίδῃ! ἐψιθύρισε ὁ δούξ.

— Νομίζω, ὅτι ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης μοι ἔκαμε τὴν τιμὴν νὰ μοι ἀπευθύνῃ τὸν λόγον, εἶπεν ὁ Μωζιρόν προπετέστατα.

Ὁ ἔτοιμος ν' ἀφήσῃ ἐλευθέραν τὴν ὀργὴν τοῦ δούξ συνεκράτησεν ἑαυτοῦ, σκεφθεὶς, ὅτι πᾶσα ἐρίς θὰ συνεπήγετο ἀπώλειαν χρόνου καὶ τὴν πιθανὴν ἀποτυχίαν τῆς ἀποδράσεώς του.

Κατέστειλε λοιπὸν τὴν ἀγανακτικὴν του καὶ ἔστρεψε τὸ ἀνάκλιντρόν του, ὥστε ἔδειξε τὰ νῶτα πρὸς τὸν νεανίαν.

Ἐπεται συνέχεια.

Διμλ.

ΝΥΞ ΕΥΘΥΜΟΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ Guy de Maupassant]

— Ἄ! εἶπεν ὁ λοχαγὸς κόμης δὲ Γαράν, πῶς ἐνθυμούμαι ὡς νὰ ἦτο τόρα, κατὰ ποῖον τρόπον ἐωρτάσαμεν τὰ Θεοφάνεια! ἐν καιρῷ τοῦ πολέμου!

Ἦμην τότε λοχίας τῶν οὐσσάρων καὶ ἀπὸ δεκαπέντε ἡμερῶν περιεπλανώμην μετὰ τῶν ἀνδρῶν μου ὡς πρόσκοπος, ἔχων ἀπέναντί μου γερμανικὴν τινα προφυλακὴν. Τῇ προτεροαῖᾳ εἶχομεν συναντηθῆ με μερικοὺς οὐλάνους καὶ διαξιφισθῆ μετ' αὐτῶν, ἐφονεύσαμεν δὲ ἱκανοὺς καὶ ἐχάσαμεν τρεῖς ἰδικούς μας, μεταξὺ τῶν ὀπίων καὶ τὸν καυμένον τὸν μικρὸν Ρωδεβίλ, δὲν τὸν ἐλησμονήσατε βέβαια, τὸν Ἰωσήφ δὲ Ρωδεβίλ.

Ἀνήμερα τῶν Θεοφανείων ὁ λοχαγὸς μου με διέταξε νὰ πάρω δέκα ἵππους καὶ νὰ μεταβῶ ὅπως καταλάβω καὶ φυλάξω καθ' ὅλην τὴν νύκτα τὸ χωρίον Πορτερέν, ἐν ᾧ εἶχον γείνη πέντε συμπλοκαὶ ἐντὸς τριῶν ἐβδομαδῶν, δὲν ἔμενον δὲ ἐν τῇ σφηκοφυλαξ αὐτῇ πλέον οὔτε εἰκοσιν οἰκίας ὄρθιαι οὔτε δέκα κάτοικοι ὄλοιοι.

Ἐπῆρα λοιπὸν δέκα ἵππεὶς καὶ ἀνεχώρησα περὶ τὰς τέσσαρας μετὰ μεσημβρίαν. Εἰς τὰς πέντε, νύκτα πλέον, ἐφθάσαμεν εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ Πορτερέν. Ἐκεῖ ἐσταμάτησα καὶ διέταξα τὸν Μαρκᾶς, τὸν γνωρίζετε τὸν Πέτρον δὲ Μαρκᾶς ὅστις ἐνυμφεύθη ἔπειτα τὴν μικρὰν Μαρτέλ-Ὡ-

1. Ὡς γνωστὸν τὰ Θεοφάνεια (Jour des Rois) ἐορτάζονται ἐν τῷ καθολικῷ κόσμῳ μετ' ἰδιαιτέρας ὀλως μεγαλοπρεπείας, κατ' ἐξαιρετικὸν ἔθιμον, ἐπιστήμης, σχεδὸν ὡς παρ' ἡμῖν ἡ πρώτη τοῦ ἔτους, διὰ παννυχίδων εὐθύμων, χορῶν, συμποσίων, καθ' ἃ κόπτεται καὶ τὸ λεγόμενον gâteau des Rois, ἀνάλογον πρὸς τὴν ἰδικὴν μας βασιλόπητταν, κτλ. Τοιαύτην δὲ τινα ἐόρταν Ὁσσανείων κατὰ τὸ διάστημα τοῦ γαλλογερμανικοῦ πολέμου ἔχει ὡς ὑπόθεσιν καὶ τὸ παρὸν διήγημα, ἐν τῶν νεωτάτων τοῦ διαστήματος γὰλλου συγγραφῆς Guy de Maupassant.

Σ. τ. Μ.

βελέν, τὴν κόρην τοῦ μαρκησίου Μαρτέλ-
'Ωβελέν, νὰ εἰσέλθῃ μόνος εἰς τὸ χωρίον
καὶ νὰ μοῦ φέρῃ πληροφορίας περὶ αὐτοῦ.

Εἶχα ἐκλέξῃ ὄλῳ ἐθελοντάς, παιδιὰ
καλῶν οἰκογενειῶν καὶ τοὺς δέκα. Εἶνε
εὐχάριστον ὅταν εἶσαι εἰς τὸν στρατὸν νὰ
μὴν ἔχῃς ὑπὸ τὰς διαταγὰς σου τιποτέ-
νους. Ὁ Μαρκὰς ἦτον ἐξυπνότατος, πο-
νηρὸς ὡς ἀλώπηξ καὶ εὐλύγιστος ὡς ἐρπε-
τόν. ἤξευρε νὰ μυριζέται τοὺς Πρώσους
ὅπως ὁ σκύλος τοὺς λαγούς, νὰ εὐρίσκῃ
τρόφιμα ὅπου θὰ ἐφοφύσκαμεν τῆς πείνας
χωρὶς αὐτόν, καὶ νὰ λαμβάνῃ πληροφο-
ρίας πάντοτε ἀσφαλεῖς ἀπὸ ὄλον τὸν κό-
σμον μετ' ἀπιστεύτου ἐπιτηδειότητος.

Προτοῦ περάσουν δέκα λεπτὰ ἐπέστρεψε.

— Ὅλα καλά, μοῦ λέγει. Εἶνε τρεῖς
ἡμέραι ὅπου δὲν ἐπέρασε κανεὶς Πρῶστος
ἀπ' ἐδῶ. Ἀλλά, φρικτὸ τὸ χωριό. Ψυχὴ
ζῶσα. Ἐπῆρα πληροφορίας ἀπὸ μία κελό-
γρη, ἡ ὁποία φυλάττει τέσσαρας-πέντε
ἀρρώστους εἰς ἓνα ἐρημο μοναστήρι.

Διέταξα νὰ προχωρήσωμεν καὶ εἰσῆλθο-
μεν εἰς τὸν κυριώτερον δρόμον τοῦ χωρίου.
Ἄμυδρως, μόλις ὄρατὰ ἐν τῇ βαθείᾳ νυ-
κτί, διεκρίνοντο δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τεῖχη
ἄστεγα. Κατὰ διαστήματα φῶς τι ἔλαμ-
πεν ὀπισθεν ὑέλου γενναία τις ἢ πτωχὴ
οἰκογένεια θὰ εἶχε μείνῃ ὅπως φυλάξῃ τὴν
ἡμικρημισμένην κατοικίαν τῆς. Βροχὴ
ἤρχιζε νὰ πίπτῃ, βροχὴ λεπτή, ψυχρά,
ἥτις μᾶς ἐπάγωνε πρὶν ἀκόμη διαπεράσῃ
τὰ ἐνδύματά μας, ἀμέσως μόλις ἤγγιζε
τοὺς κινδύνους μας. Οἱ ἵπποι μας προσέ-
κοπτον ἐπὶ δοκῶν, ἐπὶ πετρῶν, ἐπὶ ἐπί-
πλων ἀφειμένων, ἀνατετραμμένων ἐν τῇ
ὁδῷ. Ὁ Μαρκὰς μᾶς ὠδήγει πεζός, προ-
πορευόμενος καὶ κρατῶν τὸν ἵππον τοῦ
ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ.

— Ποῦ μᾶς πᾶς; τὸν ἠρώτησα.

— Ἐχῶ ἓνα καλὸ κонаκί, ἀπεκρίθη.

Πράγματι δὲ μετ' ὀλίγον ἐστάθη ἔμ-
προσθεν μικρῆς ἀστικῆς οἰκίας, σῶς ἀπο-
μεινάσης, καλῶς κεκλεισμένης, ἐκτισμένης
ἐπὶ τῆς ὁδοῦ καὶ ἐχούσης ὀπισθεν κῆπον.

Διὰ χονδρῶν λίθου ἐξεκάρφωσε τὴν κλει-
δωνιάν, διέβη τὸν οὐδόν, ἔθραυσε διὰ λα-
κτισμῶν καὶ ὠθήσεων τὴν θύραν τῆς εἰσ-
όδου, ἤναψεν ἓνα κομμάτι κηρὶ τὸ ὁποῖον
εἶχε πάντοτε εἰς τὴν τσέπην του, καὶ προ-
ηγήθη ἡμῶν ἐν τῷ οἰκίματι, ὅπερ ἐφαί-
νετο ὡς ἀναπαυτικὴ καὶ κομψὴ διαμονὴ
πλουσιῦ ἰδιώτου, ὀδηγῶν ἡμᾶς μετὰ τό-
σης θαυμασιᾶς ἀκριθείας, ὡς νὰ εἶχε ζή-
ση δέκα ἔτη ἐντὸς τοῦ σπητεῦ αὐτοῦ τὸ
ὅποιον ἔβλεπε διὰ πρῶτην φοράν.

Δύο ἄνδρες ἀπομείναντες ἔξω ἐκράτουν
τοὺς ἵππους.

— Οἱ σταῦλοι πρέπει νὰ εἶνε ἀριστερὰ,
εἶπεν ὁ Μαρκὰς πρὸς τὸν χονδρῶν Πονδε-
ρέλ, ὅστις τὸν ἠκολούθει· τοὺς εἶδα ὅταν
ἔμβαινα. Πήγαινε καὶ βάλε τὰ ζῶα δὲν
τὰ χρειαζόμεθα.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς ἐμέ :

— Γετὶ δὲν διδεις λοιπὸν διαταγὰς ;!

Πάντοτε μοῦ ἐφαίνετο διασκεδαστικώ-
τατος ὁ παλληκαρὸς αὐτός καὶ τῷ ἀπε-
κρίθη γελῶν :

— Πηγαινὸν νὰ βάλω πρῶτα τοὺς φρου-

ρούς μου τριγύρω καὶ σὲ ξανκουρίσκω ἐδῶ.

— Πόσους ἄνδρας πέρνεις ;

— Πέντε. Οἱ ἄλλοι θὰ τοὺς ἀντικατα-
στήσουν εἰς τὰς δέκα τὸ βράδυ.

— Καλὰ. Μ' ἀρίνεις τέσσαρας διὰ νὰ
φέρουν τὰς προμηθείας, νὰ μαγειρεύσουν
καὶ νὰ στρώσουν τὸ τραπέζι. Ἐγὼ πᾶω
νὰ ἔρω ποῦ εἶνε κρυμμένο τὸ κρασί.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, καθ' ἣν ἐτοποθέ-
τησα τοὺς σκοπούς μου εἰς τὰ ἄκρα τῶν
ἐρήμων ὁδῶν, αἵτινες ἐξέβαλλον πρὸς τὴν
πεδιάδα, ἐπανῆλθον καὶ εὗρον τὸν Μαρκὰς
ἐξηπλωμένον ἐπὶ μεγάλης ἔδρας, ἧς εἶχεν
ἀφαιρέσῃ τὸ ἐπίσρωμα, χάριν μεγαλειτέρας
πυλυτελείας, ὅπως ἔλεγε. Καὶ ἐθέρμαινε
τοὺς πόδας του εἰς τὴν φωτιάν καὶ ἐκά-
πνιζε σιγάρον, οὐτινος ἡ ἐξαιρετος ὄσμη
ἐπλήρου τοῦ δωμάτιου, μόνος, ἀκουμῶν
τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῶν βραχιόνων τοῦ κα-
θίσματος, μετὰ τὴν κεφαλὴν χωμένην με-
ταξὺ τῶν δύο ὤμων του, ροδόχρους, με
βλέμμα λάμπον καὶ ὕψος καταγοητευμένον.

Ἐν τῷ γειτονικῷ δωματίῳ ἀντήχει ὁ
κρότος ἐπιτραπέζιων σκευῶν μετακινουμέ-
νων καὶ τοποθετουμένων. Ὁ Μαρκὰς μοῦ
εἶδε λογοδοσίαν τῶν γενομένων κατὰ τὴν
ἀπουσίαν του μειδιῶν μακαρίως :

— Τὰ πράγματα πηγαινὸν περιφημα.

Ἦρχα τὸ Βορδῶ μέσα εἰς τὸν ὀρνιθῶνα,
τὴν σαμπάνιαν ἀποκάτω ἀπὸ τῆς σκάλας
τῆς εἰσόδου, τὴν ρακίαν, πενήντα μποτίλ-
λικας πρώτης ποιότητος, μέσα εἰς τὸν κῆ-
πον, χωμέναις ἀποκάτω ἀπὸ μετὰ μηλιά
ποῦ μοῦ ἐφάνη ἄν νὰ ἔγερεν λίγο καθὼς
τὴν ἔβλεπα μετὰ τὸ λύχνον. Γιὰ σαθούρα ἔ-
χομε δύο κόττιαι, μία χήνα, μετὰ πάππια,
τρία πιτσούνια καὶ ἓνα κότεσφα βγαλ-
μένον ἀπὸ τὸ κλουβί του, ὄλῳ καὶ πουλε-
ρικῷ καθὼς βλέπετε. Αὐτὰ ὄλα ψήνονται
τόρα. Ἐξαιρετος τόπος !

Εἶχα καθήσῃ ἀπέναντί του, ἡ δὲ φλόξ
τῆς ἐστίας μοῦ ἐπύρωνε τὴν μύτην καὶ τὰ
μάγουλα.

— Ποῦ τὰ ἡῆρες αὐτὰ τὰ ξύλα; τὸν ἠ-
ρώτησα.

— Ἐὖλα λαμπρά, ἀπῆντησεν, ἀμάξι πε-
ρίφημο, κουπέ. Εἶνε τὸ βερνίκι του ποῦ
κάνει αὐτὴ τὴ φλόγα. Καλὸ σπῆτι ὡς τό-
σο ! . . .

Δὲν ἠμποροῦσα νὰ κρατηθῶ. Ἦτον ἀ-
στείότατος ὁ χαμένος !

— Νὰ συλλογίζεσαι πῶς εἶνε Φῶτα !
ἐπανελάβε μετ' ὀλίγον ἀγανακτῶν. Καὶ νὰ
μὴν ἔχῃς γυναῖκες νὰ γλεντίσῃς ! Εἶπα νὰ
βάλουν ἓνα κουκκί μέσα εἰς τὴν κοιλίαν τῆς
χήνας ! Μὰ, . . . χωρὶς γυναῖκες, ἀηδία ! . . .

Καὶ ἐγὼ, ὡς ἤχῳ :

— Ἀηδία, ἀλήθεα ! Τί νὰ σοῦ κάμω
ὅμως ! . . .

— Μπᾶ ! νὰ ἔρῃς.

— Τι, νὰ ἔρω ;

— Νὰ, γυναῖκες.

— Γυναῖκες ; ! Ἐτρελλαθηκες ;

— Καὶ γετὶ τάχα ἦρχα ἐγὼ τὸ ρακί
ἀποκάτω ἀπὸ μετὰ μηλιά καὶ τὴ σαμπάνια

1. Κατὰ τὸ δαῖπνον τῆς ἐσπέρας τῶν Θεοφανείων
συνεθίζεται νὰ τίθεται ἐντὸς τῆς κοιλίας τοῦ παρατι-
θεμένου πτηνοῦ ἢ ἀμνοῦ ἢ πλακοῦντος κύματος ἢ νό-
μισμα, ὡς ἐν τῇ ἡμετέρᾳ βασιλοπότητᾳ, εἰς οὗ τὴν
ἔρσειν προσέχουν οἱ συνδαιτυμόνες.

ἀποκάτω ἀπὸ τὴ σκάλα ; Μήπως εἶχα
κανένα νὰ με ὀδηγήσῃ ; Μοῦ φαίνεται πῶς
εἶνε εὐκολώτερον νὰ ἔρῃθῃ ἓνα φουστάνι.
Ψάξε !

Ὅμιλοι δὲ μετὰ τόσης σοβαρότητος καὶ
πεποιθήσεως, ὅστε δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐννο-
ήσω ἄν ἦσταιν εὐτο ἡ ὄχι.

— Με κοροϊδεύεις ; τὸν ἠρώτησα.

— Δὲν κοροϊδεύω ποτὲ ὅταν εἶμαι ἐν
ὕπνεσσι.

— Μὰ ποῦ ἔστὸ διάβολο θέλεις νὰ ἔρω
γυναῖκες ;

— Ὅπου θέλεις. Σὺ εἶσαι ὁ ἀρχηγός,
σὺ πρέπει νὰ ἔρῃς. Ἐξάπαντος θὰ ἔμειναν
δύο-τρεις ἔστὸ χωριό. Ἀνακάλυψέ ταις
καὶ φέρταίς.

Ἦγέρθην τὸ πῦρ ἔκαιεν ὑπερμέτρως.

— Θέλεις μετὰ ἰδέα ; ἐπανελάθεν ὁ Μαρ-
κὰς.

— Λέγε.

— Πήγαινε νὰ ἔρῃς τὸν ἐφημέριον
τοῦ χωριοῦ.

— Τὸν ἐφημέριον ; Τί νὰ τὸν κάμω ;

— Προσκάλετέ τον νὰ φᾶμε μαζὶ καὶ
παρακάλεσέ τον νὰ φέρῃ μαζὶ του καὶ
καμμιά γυναῖκα.

— Τὸν ἐφημέριον ! Γυναῖκα ! Χά, χά, χά ! !

— Δὲν γελῶ διόλου, εἶπεν ὁ Μαρκὰς
μετ' ἀσυνήθους σπουδαιότητος. Πήγαινε
νὰ ἔρῃς τὸν παπᾶ καὶ πές του τί μᾶς
συμβαίνει. Πρέπει νὰ πληχτή φυβερά. Θὰ
ἔλθῃ. Μὰ πές του συγχρόνως ὅτι μᾶς
χρειάζεται καὶ μία τοῦλάχιστον γυναῖκα,
καθὼς πρέπει ἐννοεῖται, διότι ὅλοι εἴμεθα
ἄνθρωποι τοῦ κόσμου. Τῆς ἐνορίτισσας
του, θὰ τῆς ξέρῃ ἔστὸ δάκτυλα. Ἄν μᾶς
κάνῃ καμμιά κί ἄν νοιώθῃς νὰ τὰ κατα-
φέρῃς θὰ σοῦ τὴν εἶπῃ.

— Τὰ λές μετὰ σωστά σου αὐτὰ ;

— Ἀγαπητὸ μου Γαράν, δὲν ὑπάρχει
κυνὲν ἐμποδίων γὰρ νὰ τὸ κάμῃς. Θὰ εἶνε
ἀστείότατον. Ἐβρούμε νὰ ζήσουμε, δὲν
εἶν' ἔτσι ; Καὶ θὰ φερθοῦμε καθὼς πρέπει.
Πές τὰ ὀνόματά μας τοῦ ἐφημερίου, κάμε
τον νὰ γελάσῃ, συγκίνησέ τον, γοήτευσέ
τον καὶ παράσυρέ τον !

— Εἶνε ἀδύνατον.

— Ἀλλὰ συλλογίσου λοιπόν, ἐπέμενον
ὁ ἀχρεῖος, ὅστις ἐγνώριζε καλῶς τὰς ἀδυ-
ναμίας μου, πλησιαζῶν τὸ καθισμά του,
συλλογίσου τί γενναῖον ποῦ θὰ ἦτο καὶ τί
εὐχάριστον νὰ τὸ διηγηθῆι κανεὶς ἐπειτα !
Θὰ ὀμιλοῦσεν ὄλος ὁ στρατός. Σκέψου τί
φήμην θ' ἀπελάμβανες !

Ἦρχισα νὰ κάμπτωμαι, ὑπιστάμενος
τὸν πειρασμὸν τοῦ ἐγγειρήματος.

— Ἐλα, μικρὸ μου Γαράν, ἐπανελάθεν
ὁ πονηρὸς θωπευτικῶς. Σὺ εἶσαι ὁ ἀρχη-
γός τοῦ σώματος, σὺ μόνος ἠμπορεῖς νὰ
μεταβῇς καὶ νὰ εὕρῃς τὸν ἀρχηγόν τῆς
Ἐκκλησίας ἐν τῷ τόπῳ. Πηγαινὸν σὲ πα-
ρακαλῶ. Μετὰ τὸν πόλεμον, θὰ διηγηθῶ
τὸ ἐπεισόδιον εἰς στίχους, ἐν τῇ «Ἐπιθε-
ωρήσει τῶν Δύο Κόσμων». Σοῦ τὸ ὑπό-
σχομαι. Εἶνε χρέος σου πρὸς τοὺς ἄνδρας
σου αὐτό. Δὲν τοὺς λυπᾶσαι ποῦ περπα-
τοῦν τόσο ἓνα μῆνα τόρα ;

— Ποῦ εἶνε τὸ πρεσβυτέριον ; ἠρώτησα
ἐγειρόμενος.

— Πέρνεις τὸν δεύτερον δρόμον ἀριστερά. Εἰς τὴν ἄκρην του θὰ εὕρῃς μίαν λεωφόρον. Εἰς τὴν ἄκρην τῆς λεωφόρου κείται ἡ ἐκκλησία. Τὸ πρεσβυτέριον εἶνε δίπλα.

Καὶ ἐνῶ ἐξηρχόμην, τὸν ἤκουα φωνάζοντα ἀκόμη :

— Ἀρίθμησέ του τὰ φραγῆτά γιὰ νὰ τοῦ ἀνοίξῃς τὴν ὄρεξι !

***

Ἀνεκάλυψα ἀκόπως τὴν μικρὰν οἰκίαν τοῦ κληρικοῦ, κειμένην πλαγίως ἀθλίᾳ ἐκ πλίνθων ἐκκλησίας. Ἦρχισα δὲ νὰ κτυπῶ τὴν θύραν της διὰ τῆς πυγμῆς, διότι δὲν εἶχεν οὔτε κώδωνα οὔτε ρόπτρον, ὅτε φωνὴ ἰσχυρὰ ἀνέκραξεν ἔσωθεν :

— Ποῦτος εἶνε ;

— Λοχίας τῶν Οὐσσάρων, ἀπήντησα.

Θόρυβος μοχλῶν καὶ συστρεφομένης κλειθῆος ἐπηκολούθησε, μετ' ὀλίγον δ' εὐρέθη ἀπέναντι ἱερέως ὑψηλοῦ καὶ χονδροῦ, μὲ προέχουσαν τὴν κυλίαν. στήθος ἀθλητοῦ, χεῖρας παμμεγίστας ἐξερχομένας γυμνάς ἀπὸ τῶν ἀνασυσσυρμένων χειρῶν του, τὸ χρῶμα κατακόκκινον καὶ τὸ ὄφρος ἀγαθώτατον.

Τῷ ἔκαμα τὸ στρατιωτικὸν σχῆμα.

— Καλησπέρα, κύριε ἐφημέριε.

Εἶχε φοβηθῆ ἀπάτην τινά, αἰφνιδίαν τυχὸν ἐπίδρομὴν νυκτοβίων ἀλητῶν, καὶ ἀπεκρίθη μειδιῶν :

— Καλησπέρα, φίλε μου. Εἰσέλθετε !

Τὸν ἠκολούθησα ἐντὸς μικροῦ δωματίου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔκκει μικρὰ πυρά, ὅπως διάφορος τῆς καμίνου τοῦ Μαρκάς.

Μοῦ ἐδειξεν ἓν κάθισμα καὶ μὲ ἤρωτησεν :

— Εἰς τί δύναμαι νὰ σᾶς χρησιμεύσω ;

— Κύριε ἀββα, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς συστηθῶ κατὰ πρώτον.

Τῷ ἔτεινα δὲ τὸ ἐπισκεπτήριόν μου, ἐφ' οὗ λαβῶν, αὐτό, ἀνέγνωσε χαμηλοφώνως : «Κόμης Δε-Γαράν».

— Εἴμεθα, κύριε ἀββα, ἐπανέλαβα, ἔνδεκα ἐν ὄλῳ ἐν τῷ χωρίῳ, οἱ πέντε φρουροῦντες καὶ οἱ ἄλλοι ἔξ ἑγκαθιδρυμένοι ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀγνώστου τινὸς κατοικοῦ τοῦ χωρίου. Οἱ ἔξ αὐτοὶ ὀνομαζόνται : Γαράν παρῶν ἐδῶ, Πέτρος δὲ Μαρκάς, Λουδοβίκος δὲ Πονδερέλ, βαρῶνος δ' Ἐτρελλί, Κάρολος Μασσουλινὸς ὁ υἱὸς τοῦ ζωγράφου, καὶ Ἰωσήφ Ἐρβόν, νέος μουσικός. Ἐν ὀνόματι καὶ αὐτῶν καὶ ἐμοῦ, ἐρχομαι νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μᾶς κάμῃτε τὴν τιμὴν νὰ συμπάγωμεν ἀπόψε. Θὰ εἶνε δεῖπνον τῶν Φώτων, κύριε ἐφημέριε, καὶ θέλομεν νὰ εἶνε ὀλίγον εὐθυμον.

Ἄλλο ἱερεὺς ἐμειδία.

— Δὲν μοῦ φαίνεται νὰ εἶνε τόσον καιρὸς διασκεδάσεως, ἐψιθύρισε.

— Μαχόμεθα σχεδὸν καθ' ἑκάστην, κύριε ἐφημέριε, τῷ ἀπήντησα. Δεκατέσσαρες σύντροφοί μας ἐφρονεύθησαν ἐν διασθήματι ἐνὸς μηνός, τρεῖς δὲ ἐχάσαμεν χθὲς μὴν ἑκείνου. Πόλεμος εἶνε. Παίζομεν καθὲς στιγμὴν τὴν ζωὴν μας, δὲν ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ τὴν παίζωμεν εὐθύμως ; Εἴ-

μεθα Γάλλοι καὶ ἀγαπῶμεν νὰ γελῶμεν καὶ γνωρίζομεν νὰ γελῶμεν παντοῦ. Οἱ πατέρες μας ἐγέλωσαν καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἰκρίωματος! Ἀπόψε μᾶς ἤλθε νὰ ξεσκασοῦμε ἄλλο, ὡς ἄνθρωποι καθὼς πρέπει καὶ ὅχι ὡς σταυρωτῆδες, μὲ ἐννοεῖτε; Ἐρχομεν δίκαιον ;

— Δικαιοτάτον, φίλε μου, μοὶ ἀπεκρίθη ζωηρῶς, καὶ δέχομαι μετὰ μεγαλῆς εὐχαριστήσεως τὴν πρότασίν σας.

Καὶ ἐφώναζεν :

— Ἐρμινία !

Γραῖα χωρική, κυρτή, ρικνὴ, φρικώδης ἐπεφάνη καὶ ἠρώτησε :

— Τί εἶνε ;

— Ἀπόψε δὲν τρώγω ἐδῶ, κόρη μου.

— Καὶ ποῦ τρώτε λοιπόν ;

— Μὲ τοὺς κκ. Οὐσσάρους.

Βλέπων τὴν γραῖαν, μὴν ἐκρατούμην νὰ τῷ εἶπω : «Φέρετε μαζί καὶ τὴν ὑπερέτριά σας διὰ νὰ ἰδοῦμε τὰ μοῦτρα ποῦ θὰ κῆμη ὁ Μαρκάς» ; ἀλλὰ δὲν ἐτόλμων.

Ἐρ' ὅ καὶ ἀπεράσισα νὰ τὸν ἐρωτήσω :

— Μεταξὺ τῶν ἀπομεινάντων ἐν τῷ χωρίῳ ἐνοριτῶν σας, δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἢ καμμὶα δὴ νὰ δύναμαι νὰ προσκλέσω ἐπίσης ;

Ἄλλο ἱερεὺς ἐδίστασεν, ἐσκέφθη καὶ ἀπεφάνθη :

— Ὁχι. Κανεὶς !

Ἄλλ' ἐγὼ ἐπέμεινα :

— Κανεὶς ! Ἄς ἴδωμεν προσπαθήσατε νὰ ἐνθυμηθῆτε, κύριε ἐφημέριε. Θὰ ἦτο ὄρατον νὰ εἶχομεν καὶ κυρία. Ἐννοῶ οἰκογενεῖας, ἀνδρόγυνα ! Πῶς νὰ σᾶς εἶπῶ ; Νὰ, ὁ ἀρτοποιὸς μὲ τὴν σύζυγόν του, ὁ παντοπώλης, ὁ . . . , ὁ . . . , ὁ ὄρωλογοποιὸς, ὁ . . . , ὁ ὑποδηματοποιὸς, ὁ . . . ὁ φαρμακοποιὸς μετὰ τῆς κυρίας φαρμακοποιού . . . . Τὸ τραπέζι μας εἶνε καλόν, ἔχομεν λαμπρὸν κρασί, θὰ εἴμεθα δὲ κατευχαριστημένοι ἂν ἀρίναμεν μίαν καλὴν ἀνάμνησιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ τόπου.

Ἄλλο ἐφημέριος ἐσκέφθη ἐπὶ μακρὸν καὶ ἐπανέλαβεν ἀποφασιστικῶς :

— Ὁχι, κανεὶς !

Ἦρχισα νὰ γελῶ.

— Νὰ περ' ἡ ὄρη ! Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ μὴν ὑπάρχη εἰς τὸ χωρίον κανεὶς δὴ μαρχος νυμφευμένος, κανεὶς πάρεδρος, κανεὶς δημοτικὸς σύμβουλος, κανεὶς διδάσκαλος νυμφευμένος ; Θὰ εἶνε κρῖμα νὰ μὴν ἔχωμεν κυρία εἰς τὸ τραπέζι !

— Ὁχι, ὅλα αἱ κυρία ἀνεχώρησαν.

— Δὲν ὑπάρχει λοιπόν εἰς ὄλον αὐτὸν τὸν τόπον καμμία καλὴ νοικοκυρὰ μὲ τὴν νοικοκυρὴν της, εἰς τοὺς ὁποίους νὰ δυνηθῶμεν νὰ κῆμωμεν αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν ; Διότι θὰ ἦτο πραγματικὴ εὐχαρίστησις δι' αὐτοὺς ἐπὶ τὰς παρούσας περιστάσεις . . .

Ἄλλὰ διακόπτων με αἰφνιδίως ὁ ἱερεὺς ἤρξατο γελῶν γέλωτα βίαιον, ὅστις ἀνεκίνη αὐτὸν ὀλόκληρον, καὶ κραυγάζων :

— Ἄ! χὰ! χὰ! ἀ! ἀ! , ἔχω ὅ, τι σᾶς χρειάζεται. Χριστὲ καὶ Παναγία, ἔχω ὅ, τι σᾶς χρειάζεται. Ἄ! ἀ! ἀ! Ὁ θὰ γελᾶσομε ἄλλο, καὶ παιδιὰ μου, θὰ γελᾶσομε . . . Καὶ θὰ εὐχαριστηθῶν, ὦ, θὰ κατευχαριστη-

θῶν . . . Ἄ! χὰ, χὰ! ἀ! . . . Ποῦ κατελύτατε ;

Τῷ περιέγραψα ἐν συντόμῳ τὴν οἰκίαν. — Καλὰ. Εἶνε τὸ σπῆτι τοῦ κυρίου Βερτέν-Λαβαλ. Θὰ ἔλθω μετὰ μισὴν ὥραν μὲ τέσσαρας κυρίας ! . . . Ἄ! ἀ! ἀ! χὰ! . . . Τέσσαρας κυρίας ! . . .

Καὶ ἐξῆλθε μαζί μου, γελῶν πάντοτε, καὶ μὲ ἀφῆκεν ἐπαναλαμβάνων :

— Καλὰ, μετὰ μισὴ ὥρα, εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Βερτέν-Λαβαλ.

Ἐπέστρεψα εἰς τὸ κατάλυμά μας γρήγορα, ἐκπεπληγμένος καὶ περιεργὸς νὰ ἴδω τὸ ἀποβησόμενον.

— Πόσα πιάτα ; ἤρχισε φωνάζων ὁ Μαρκάς, μὴν μὲ εἶδεν.

— Ἐνδεκα. Εἴμεθα ἔξ οὐσσάρου, ὁ κύριος ἐφημέριος ἐπτὰ καὶ τέσσαρες κυρία ἔνδεκα.

Ἐμεινεν ἀποσβολωμένος ὁ Μαρκάς. Ἐθριάμβευα.

— Τέσσαρες κυρία ; Εἶπες τέσσαρες κυρία ;

— Εἶπα τέσσαρες κυρία.

— Γυναῖκες ἀθηναῖαι ;

— Ἀθηναῖαι γυναῖκες.

— Εὐγε! τὰ συγχαρητήριά μου !

— Τὰ δέχομαι. Μοῦ ἀξίζει.

Ἄλλο Μαρκάς κατέλιπε τὴν ἔδραν του καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν, διέκρινε δὲ ἐν τῷ ἄλλῳ δωματίῳ ὄρατον λευκότατον τραπέζιον ἐστρωμένον ἐπὶ τραπέζης μακρᾶς, περὶ τῆς ὁποίας τρεῖς οὐσσάρου φέροντες περιζώματα κυανὰ ἐτοποθέτου ποτήρια καὶ πινακία.

— Θὰ εἶνε καὶ γυναῖκες! ἐκραύγασεν ὁ Μαρκάς.

Οἱ δὲ τρεῖς ἄνδρες ἤρχισαν νὰ χορεύουν γύρω τῆς τραπέζης χειροκροτοῦντες δι' ὄλων τῶν δυνάμεων των.

Ἐπεται τὸ τέλος.

M. M.

Η ΑΡΚΤΟΣ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΡΩΣΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ
SOLLOHOUB

Συνέχεια τῆς προηγούμενου φύλλον.

Δ

Οἱ μελλόνυμφοι.

Ἄλλο πρίγκηψ Μπουρμαπατῶφ ἦτο ἀληθῶς εἰς τῶν ὠραιτέρων καὶ εὐγενεστέρων νέων τῆς Πετροπόλεως. Τὸ ὄρατον καὶ ἀρενωπὸν ἐξωτερικόν του, τὸ διαυγὲς καὶ πεφωτισμένον πνεῦμά του, αἱ ὑψηλαὶ καὶ διακεκρμέναι σχέσεις, ἄς διετήρει, καθίστων αὐτὸν ἐν τῶν σημαντικωτέρων προσώπων τῆς κοινωνίας, οὕτινος τὴν σχέσιν πάντες ἐπέζητουν.

Περιηγηθεὶς διάφορα μέρη τῆς τε Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας, ἐπανῆλθε μετὰ τινα καιρὸν εἰς Πετροῦπολιν, ἔνθα διαρκῶς ἀποκατέστη, διάγων βίον πολυτελεῆ, καίτοι — ὡς ἔλεγον αἱ κακαὶ γλώσσαι — τὰ οικονομικὰ του δὲν ἦσαν εἰς εὐάρεστον κατάστασιν.

Ἀποθανόντος τοῦ πατρός του, εἶχε μὲν κληρονομήσει μεγάλην περιουσίαν, ἀνερχομένην εἰς πολλὰ ἑκατομμύρια, ἀλλ' ἡ περιουσία αὐτῆ ἐπεβαρύνετο διὰ πολλῶν χρεῶν, τὰ ὅποια οὕτως, ὡς ἐκ τῆς κακῆς διαχειρισεώς του, δὲν ἐφρόντισε νὰ ἐξοφλήσῃ. Ὄθεν οἱ ὑπερσοχοὶ τόκοι, τὰ ταξειδία καὶ ἐπὶ πλεόν τὸ χαρτοπαίγιον συνεπλήρωσαν τὴν καταστροφὴν του. . . Φαντάσθητε τὴν θέσιν του! Νὰ μὴ ἔχη περιουσίαν καὶ νὰ ἦνε ἠναγκασμένος νὰ διατηρῇ τὴν θέσιν του ἐν τῇ κοινωσίᾳ! Ὅποιος ἀγὼν ὑπερφυσικός, ὅποια θλίψις ἀνάτατος! Ὄθεν δὲν ἀπέμενε αὐτῷ ἢ ἐν καὶ μόνον μέσον· νὰ νυμφευθῇ πλουσίαν τινὰ κληρονόμον. Ἀλλ' αἱ νέκι τῆς Πετροπόλεως ἐπιδιώκουσι πλουσίους μνηστῆρας καὶ μόνον πρὸ αὐτῶν αἰσθάνονται πάλλουςαν τὴν καρδίαν των.

Τίνι τρόπῳ λοιπὸν θὰ συνεβιάζετο τοῦτο;

Οὐχ ἦττον αἱ περιστάσεις ἐφάνησαν εὐνοϊκαὶ εἰς τὸν πρίγκηπα. Σχετισθεὶς κατὰ τύχην μετὰ τῆς πριγκίπισσης Τιγρίνας, ἥτις ἀληθῶς συγκατελέγετο μετὰ τῶν μᾶλλον πολυφέρων δεσποινίδων τῆς Πετροπόλεως, πάραυτα προδιεχάραξε τὸ σχέδιόν του καὶ ἤρξατο προλειαινὼν τὴν ὁδὸν τῆς ἐπιτυχίας. Ἡ δὲ νέα πριγκίπισσα, φύσει φιλάρεσκος οὔσα, ἀπεδέχετο μειδιώσα τὰς ἐρωτοτροπίας τοῦ πρίγκηπος, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ ἐμπαίξῃ αὐτόν, ὅπως συμβαίνει πάντοτε εἰς ὅλας τὰς φιλαρέσκους γυναῖκας.

Εἰς τοιοῦτον σημεῖον ἦσαν τὰ πράγματα, ὅτε ἡ πριγκίπισσα ἐγνώρισε τὴν Ἄρκτον. Αἱ ἐπίμονοι αὐτῆς προσπάθειαι τοῦ νὰ γνωρίσῃ ἐκ τοῦ πλησίον τὸν νέον ἐκεῖνον ἐστέρθησαν ἐπὶ τέλους διὰ πλήρους ἐπιτυχίας καὶ ὁ δειλὸς καὶ ρεμβδὸς λατρευτῆς τῆς θαλάσσης ἤρξατο ἐπισκεπτόμενος αὐτὴν καὶ θλιβὼν μετὰ φόβου τὴν χεῖρά της ἡμέραν δὲ παρ' ἡμέραν τὴν φωνήν του, ὅτε συνμίλει μετ' αὐτῆς, καθίστατο μᾶλλον εὐδίκριτος καὶ εὐσταθής, ἡ δὲ νέα πριγκίπισσα, πλήρης ἀγαλλιάσεως διὰ τὸν θρίαμβον τοῦτον, δὲν ἐβράδυνε νὰ νοήσῃ, ὅτι ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἀγρίου ἐκεῖνου ἀνθρώπου ἐκρύπτοντο αἰσθήματα ὑψηλὰ καὶ εὐγενῆ.

Ἡμέραν τινὰ ἐξῆλθον ἐπιπαι εἰς τὸν περίπατον, ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου καὶ συνδιαλεγόμενοι ὡς ἀρχαῖοι φίλοι. Ὁ νέος διηγείτο εἰς αὐτὴν τὸν παρελθόντα βίον του, πλήρη ἀληθῶς δοκιμασιῶν καὶ βασάνων, ἡ δὲ νέκ ἠκροῶτο αὐτοῦ μετὰ προσοχῆς. Τοσαύτη σχέσις, ἀπίστευτος τῷ ὄντι, εἶχε συνδέσει αὐτούς!

Προχωροῦντες, ἐβῆσαν εἰς ἀπόκεντρόν τι μέρος, ἐνθα ἡ πριγκίπισσα, κουρασθεῖσα κατῆλθε τοῦ ἵππου της, πάραυτα δ' ἐμιμήθη αὐτὴν καὶ ἡ Ἄρκτος. Ἀμφότεροι δ' ἐκάθησαν, ὅπως ἐπ' ὀλίγον ἀναπαυθῶσιν, ἐπὶ τινος μεγάλου λίθου, κειμένου πλησίον διαυγοῦς τινος καὶ φλοισβίζοντος ρύακος.

— Ἀληθινὰ! ἄλλοτε ἠγαπᾶτε τόσο τὴν θαλάσσαν, δὲν εἶνε ἀληθές; ἠρώτησεν αὐτόν ἡ πριγκίπισσα.

— Δὲν ἤξεύρω· ἀλλὰ, θεωρῶν αὐτὴν, ἠσθάνομην τοιαύτην χαρὰν, τὴν ὅποιαν δὲν ἠσθάνομην μετὰ τῶν ἀνθρώπων.

— Καὶ τώρα!

— Ὡ! τώρα διαφέρει τὸ πρᾶγμα. Κατωρῶσατε νὰ με φιλιώσετε μὲ τὴν ζωὴν καὶ νὰ ἐννοήσω ποῖος εἶμαι. Ἀλλ' εἰπέτε μοι, πῶς συμβαίνει ν' ἀνέχεσθε τὴν συναστροφὴν ἐνὸς ἀνθρώπου ἰδιοτρόπου καὶ ἀκόμψου; Πιστεύσατέ μοι ὅτι πολλὰκις ἐρυθριῶ διὰ τοῦτο, ἐνῶ σεῖς μοὶ ὁμιλεῖτε πάντοτε μετὰ τοσαύτης ἀγαθότητος. Πῶς συμβαίνει τοῦτο; Εἶμαι ἄρα γε ἀξίος τῆς εὐνοίας σας;

— Εἶσθε πολὺ μετριόφρων.

— Ὅχι, ἀλλὰ νομιζῶ ὅτι πᾶς ἀνθρώπος θὰ ἀπολαύσῃ ἐν τῷ βίῳ του καὶ στιγμὰς ἀπείρου εὐτυχίας καὶ πιστεύω ὅτι ὁ Θεὸς σας ἐπεμφεν εἰς τὸν κόσμον ὅπως φωτίσετε διὰ τῶν καλλονῶν σας τὴν σκοτεινὴν καὶ ἀθλίαν ζωὴν μου. Ἡ συμπαθὴς καρδία σας ἔλαβεν οἶκτον δι' ἐμὲ καὶ ἤδη, χάρις ὑμῶν, λογιζομαι εὐτυχής. . .

Καί, ταῦτα λέγων, οἱ ὄφθαλμοὶ του ἐσπινθηροβόλουν ὡς ἠφαιστειον.

— Ἰδέ, ἐξηκολούθησεν, ὑπὸ τὸν ὠραῖον αὐτὸν οὐρανόν, ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν ὠραίων τούτων δένδρων, ὅποιαν ἠδονὴν αἰσθάνεται ἡ καρδία μας! . . . Ὅποια εὐτυχία! . . . ἂν ὑμεῖς. . .

Δὲν ἐτόλμησε νὰ τελειώσῃ.

Ἡ πριγκίπισσα ἐσκέπτετο.

Ἐπῆλθε στιγμὴ τις σιωπῆς.

— Διατί ἠγαπᾶτε τὴν θάλασσαν; ἠρώτησεν ἐπὶ τέλους ἡ πριγκίπισσα.

— Οὔτε καὶ ἐγὼ γνωρίζω· ἴσως διότι ἠσθάνομην ὅτι εἶχον ἀνάγκην ν' ἀγαπήσω τι. Ἡμέραν καὶ νύκτα ἐσκεπτόμην τοῦτο. Ἄλλως τε, γνωρίζω τὸν ἐκυτόν μου καὶ ἔχω πεποιθήσιν ὅτι εἶνε ἀδύνατον ν' ἀγαπηθῶ ποτὲ ὑπὸ γυναικός.

— Διατί; ἠρώτησε ζωηρῶς ἡ πριγκίπισσα.

— Τὸ εἶπον ἤδη, διότι γνωρίζω τὸν ἐκυτόν μου· δὲν εἶμαι ἱκανὸς νὰ. . .

— Ἐχετε ἄδικον.

— Μὴ το λέγετε.

— Ἀδικεῖτε τὸν ἐκυτόν σας.

— Οὐδέποτε ἡ τύχη μὲ ἠννόησεν.

— Διὰ τῆς ὑπομονῆς τὰ πάντα κατορθοῦνται.

— Ναί, ἀλλ' ἡ ἀμφιβολία μὲ βασανίζει.

— Πιστεύετε;

— Ναί, καὶ σεῖς;

— Ὅχι.

— Ἀληθῶς!

— Ναί. . . ἀληθῶς.

Εἶνε ἀληθές, ὅτι οἱ ἐρασταὶ τῶν μυθιστορημάτων ἐκφράζονται σαφῶς ἢ μᾶλλον τοσοῦτον ἀποτόμως, οἱ δὲ λόγοι των εἶνε τοσοῦτον ἐκφραστικοί, ὡς τε θαυμάζει τις τὴν τόλμην των.

Ἐν τῷ πραγματικῷ ὅμως βίῳ συμβαίνει ὅπως τὸ ἐναντίον. Ἡ δειλία καὶ ὁ φόβος καταλαμβάνουσι καὶ τὸν γενναίωτερον τῶν ἀνθρώπων ὠχρότης τις θανάσιμος καλύπτει τὸ πρόσωπόν του καὶ τρό-

μος σπασμωδικὸς καταλαμβάνει τὰ μέλη του· ἡ γλῶσσά του προσκολλᾶται εἰς τὰ χεῖλη του καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ μόλις δύνανται νὰ ὑποβαστάσωσι τὸ βάρος τοῦ σώματός του.

Ἡ κατάστασις αὕτη δὲν ἐδύνατο νὰ παραταθῇ ἐπὶ πολὺ. Ἐκαστος ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ ἐξηγηθῇ· ἀλλ' οὐδέτερος ἐξ αὐτῶν ἐτόλμα νὰ προβῇ εἰς τοῦτο. Αἰδῶς τις κατεῖχεν αὐτούς καὶ ἠγνόουν τίνι τρόπῳ νὰ ἀποβάλωσι τὸ βαρὺ φορτίον, τὸ ὅποιον ἐπέβη τὰ στήθη των. Οὐχ ἦττον, ὅπως συνήθως συμβαίνει εἰς τοιαύτας περιστάσεις, ἡ σταθερὰ ἀπόφασις ἔθεσε τέρμα εἰς τὴν ἀγωνίαν των ταύτην.

— Ὁ χαιμῶν ἤδη πλησιάζει, εἶπε θλιβερῶς ὁ νέος, καὶ θ' ἀρχίσωσι καὶ πάλιν οἱ χοροὶ. Τότε βεβαίως θὰ με λησμονήσετε.

— Ἀλλὰ πρέπει νὰ παύσετε τοῦ νὰ εἰσθε τόσο ἀγριος. Ἄν θέλετε νὰ με βλέπετε, πρέπει νὰ ζῆτε μὲ τὸν κόσμον. Συγκατανεύετε λοιπὸν πρὸς χάριν μου;

— Ὡ! πρὸς χάριν σας τὰ πάντα. . . Ἀλλὰ δύναμαι νὰ ἐλπίσω ὅτι ἡ παρούσα μου δὲν θὰ σας δυσχερεστῇ;

— Ἀπ' ἐναντίας, θὰ μ' εὐχαριστῇ.

— Οὕτω λοιπὸν φροντίζετε περὶ ἐμοῦ;

— Καὶ ἀμφιβάλλετε;

Τὸ βλέμμα τοῦ νέου, πλήρες βαθείας συγχινήσεως καὶ ἀπείρου ἐρωτος, συνήνητησε τὸ βλέμμα αὐτῆς, καὶ πάραυτα ἡ πριγκίπισσα ἠσθάνθη τοσαύτην φρικίαν, ὥστε ἔτεινε αὐτῷ ἀκουσίως τὴν χεῖρα. Ἡσθάνετο ἐπὶ τοῦ στήθους της βαρὺ φορτίον, πιέζον αὐτὴν καὶ δὲν ἐδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τί συνέβηκεν ἐν αὐτῇ. Αἰσθηματικὴ ἀνεξήγητον ἐπλήρου τὴν τετραγαμμένην καρδίαν της καὶ μειδίαμα ἀόριστον ἐπλάνατο ἐπὶ τῶν χειλέων της, ἐνῶ τὰ δάκρυα ἐκκλυπτον τοὺς ὀφθαλμοὺς της Αἴρνης, χωρὶς οὐδ' αὐτὴ νὰ το ἐννοήσῃ, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ ἐραστοῦ της, ἡ χεῖρ αὐτῆς ἐθλίψε τὴν ἰδικὴν του καὶ, πλήρεις ἐρωτος, διέμειναν ἐπὶ πολὺ σιωπῶντες ἐν ἐκείνῃ τῇ ἐκστάσει. Καὶ οἱ κλάδοι τῶν δένδρων ἐξίζον ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς των καὶ ὁ ρύαξ ἠδέως ἐφλοισβίζε πλησίον αὐτῶν.

Ὡ στιγμὴ ἀρρήτου εὐτυχίας! στιγμὴ χαρᾶς καὶ ἀνεξαλείπτου ἀναμνήσεως! Διατί νὰ σ' ἐνθυμώμεθα πάντοτε στεναζόντες καὶ νὰ τιτρώσκῃς τὴν καρδίαν μας ἀπόνως; Διατί!

Φεῦ! τὰ ἔτη φεύγουσι καὶ μετ' αὐτῶν ἡ ζωὴ τὰ πάντα μεταβάλλονται καὶ ἐξαλείφονται καὶ πάντοτε ἡ στιγμὴ αὕτη διατηρεῖται ἀκμαία ἐν τῇ μνήμῃ μας, φωτίζουσα ἀενάως τὴν σκοτεινὴν ζωὴν μας καὶ ἀναμνησκουσα τὸν καιρὸν ἐκεῖνον τοῦ ἐρωτος καὶ τῶν ἐλπίδων.

Βεβαίως θὰ λυπηθῆς, ἀναγνώστὰ μου, καὶ σύ, θελκτικὴ μου ἀναγνώστρια, θὰ στεναξῆς, ἀναγινώσκοντες τὰς γραμμὰς ταύτας, ἂν ἐγνωρίσετε ποτε τὰς ἡδύτητας τῶν πρώτων ἐρωτικῶν ἐκστάσεων.

Ἐπεται συνέχεια.